

Vaandelddrager

Jaargang 28 - Juni 2012 - nummer 102

Landmachtdagen 2012

Koorduitreiking
Colijnsplaat

Uit het dagboek van
Jaap Gravesteijn

- ✓ Overleden Generaal-majoor b.d. (SBH) R.F. Tabary
- ✓ Bevrijdingsevenement "Soldaten van Oranje"
- ✓ Opkikkerdag: Glenn van Moergastel

Het vfonds

Democratie kan niet bestaan zonder vrijheid, vrede en verantwoordelijkheid. Die zijn niet vanzelfsprekend en elke dag vergen ze inspanningen van burgers, militairen en politie. Het Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteranenzorg (beter bekend als het vfonds) is een zgn. maatschappelijk investeerder en steunt initiatieven die vrede, vrijheid, democratie en betrokken burgerschap bevorderen. Educatie via oorlogs- en verzetsmusea en projecten rondom actualiteit en democratie, waarbij verbanden gelegd worden tussen verleden, heden en toekomst, worden ook door het vfonds financieel ondersteund. De BankGiro Loterij helpt het vfonds om die doelstellingen te realiseren en steunt het vfonds al sinds 1970, met een totale bijdrage van euro 63,2 miljoen tot nu toe. In 2011 bijvoorbeeld heeft het vfonds ruim 8 miljoen euro van de BankGiro Loterij ontvangen.

Het vfonds is al jaren een vertrouwd begrip binnen ons regiment. Al bijna vanaf het ontstaan van dit fonds doen de oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene en de vetera-

nen van onze Indiëbataljons jaarlijks een beroep op het fonds voor een financiële bijdrage. Zonder deze subsidie zou het niet mogelijk zijn om jaarlijks de verenigingskosten te dragen, iedereen de Vaandeldrager toe te zenden en de diverse activiteiten, zoals o.a. herdenkingen, reünies en zorg naar de leden te organiseren.

Een bijzonderheid voor dit jaar is, dat ook het jongste lid van onze veteranengroep, de VVVGFP, voor het eerst een subsidieaanvraag bij het vfonds heeft ingediend. Ook hebben de drie veteranengeledingen dit jaar voor het eerst hun respectievelijke begrotingen gebundeld en één gezamenlijke aanvraag ingediend bij het vfonds. Dit op verzoek van en in goed overleg met het vfonds. In de contacten met het fonds bleek namelijk dat zij door de diverse aanvragen van “Fuseliervenigingen” het bos niet meer zagen en in verwarring raakten. Dit probleempje is nu uit de wereld en hoewel met een korting op het gevraagde bedrag, is de subsidie 2012 weer toegewezen en kan ons veteranenwerk worden voortgezet.

17 PANTSERINFANTERIEBATALJON

GARDEREGIMENT FUSELIERS PRINSES IRENE

De kern van elk leger wordt gevormd door de militairen die het grondgevecht voeren, de Infanterie.

De soldaten worden met gepantserde rupsvoertuigen naar de plek van actie gebracht. Infanteristen werken met automatische en semi-automatische handvuurwapens, mortieren en antitankwapens. Ook beschikt de infanterie over geavanceerde communicatie- en laserapparatuur en allerlei soorten nachtzichtapparatuur.

In deze film op Youtube krijg je een indruk hoe het er aan toegaat bij de Fuseliers van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene:

<http://youtu.be/vDLX780fG24>

Inhoud

Van de redactie	2
<i>Rode draad</i>	3
Van de Regimentscommandant	4
Van de Stichting Brigade en Garde	5
In memoriam	6
Regimentflitsen	8
<i>Beëdiging & koorduitreiking Colijnsplaat</i>	8
<i>Dodenherdenking 2012 te Hedel, vaandelplaats van de A”Tijger” cie GFPI</i>	9
<i>Kranslegging Colijnsplaat</i>	10
<i>Regimentscommandant ziet Abraham</i>	10
Vereniging Van Veteranen GFPI	11
<i>Herdenken en waardering: Freedom is not for free</i>	11
<i>Reünie Acie 17 Painfbat GFPI, BG2 / TFU1</i>	15
Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene	16
<i>“Wetenswaardigheden van onze vereniging”</i>	16
<i>Onze 66ste reünie op een zonnige woensdag in mei</i>	18
<i>Colijnsplaat was weer aan de beurt voor een koorduitreiking</i>	20
<i>Bevrijdingsevenement “Soldaten van Oranje” op 5 mei in Scheveningen</i>	21
<i>Verzoek van de penningmeester</i>	23
Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene	23
Vierde bataljon GRPI	24
<i>Uit het dagboek van Jaap Gravesteijn 4 GRPI</i>	24
Vijfde bataljon GRPI	26
<i>Uit het dagboek van F. Mulder, 5 GRPI</i>	26
S-ireentje 75	28
Zevende bataljon GRPI, bataljon Berdjalan	30
<i>Herinneringen van Nel van Gulik, Weduwe van P. van Gulik (Commandant 2e Compagnie 7 GRPI)</i>	30
<i>Oproep aan de Contribuanten “Vaandeldrager” behorende tot 7 GRPI.</i>	31
Genootschap Vrienden van de Fuseliers	32
<i>Genootschap Vrienden van de Fuseliers brengt bezoek aan Kamp Vught</i>	32
Bataljonsflitsen	33
Bataljonsnieuws	35
<i>Kevin Cools haalt AIB na heftige uitzending</i>	35
<i>Bartelsbeker</i>	36
<i>17 Painfbat GFPI B-“Eagle” Compagnie</i>	37
<i>Glenn van Moergastel</i>	38
<i>DANGER CLOSE</i>	39
<i>Landmachtdagen Oirschot</i>	40
<i>Mortierschietoefening te Baumholder</i>	41

Colofon

Jaargang 28, nummer 102
De Vaandeldrager verschijnt ieder kwartaal in een oplage van 1.800 exemplaren en wordt verspreid via controlled circulation

Hoofdreductie:
Hans Sonnemans
E jwh.sonnemans@mindef.nl

Eindreductie:
Luc Vermeulen, Kol der fus bd
l.vermeulen1@onsneteindhoven.nl

Redactie:
Henk de Boer, Lkol der fus
Helga van Stratum-Meindertsma, Kap der fus
Cor van der Krieken, Aooi der fus
Marcel Latour, Maj der fus

Redactieadres:
Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 GZ Oirschot
T 040 - 2665662 en 040 - 2665678
E 17painfbat@mindef.nl

Voorpagina:
Prinses Irene Brigade Re-enactors op een bunker langs het Scheveningse strand.

Vormgeving:
G3M - Grafisch & MultiMedia Management
Zoetermeer - www.g3m.nl

Druk:
Drukkerij Gianotten B.V., Tilburg

© Copyright:
Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

Fotografie:
Nelleke Swinkels – van der Vorst
Wim ter Horst
Max Wolff

Website:
www.fuseliers.nl

Van de redactie

Door Hans Sonnemans, hoofdredacteur

Op woensdag 23 mei jl. kwamen ze weer bijeen: de oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene”. Dat doen ze sinds 1947, dus nu al voor de 66ste keer. Een bijzonder gezelschap van ruim vijftien vijftigplusers en/of hun partners en kinderen. Hoewel hun vereniging dus 65 jaar bestaat, gaat deze niet met pensioen, al worden de activiteiten wel ondersteund door jongere bestuursleden en natuurlijk de Vereniging van Veteranen van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene.

Eén van die veteranen, nog maar enkele jaren lid, is Dr. Gilles Borrie, oud-burgemeester van Eindhoven. Tijdens de algemene ledenvergadering van de Vereniging van Oud-strijders van de Brigade presenteerde hij zijn boekje “Een dapper man”, over het leven van Kapitein W.L. de Roos (1906 – 1986), Ridder der Militaire Willemsorde. Eigenlijk presenteerde hij “de tweede en uitgebreide uitgave” hiervan. Juist die uitbreiding hiervan, blijkt voor hem persoonlijk heel belangrijk.

De Gouverneur van Suriname, Mr J.C. Brons, reikt in Paramaribo de Militaire Willemsorde uit aan de Vaandrig, destijds tijdelijk benoemd tot Kapitein der Infanterie, W.L. de Roos (links op de foto) en het Bronzen Kruis aan de reserve Eerste Luitenant F.J. van Neer (voor moedig optreden tijdens de strijd op de Grebbeberg van 10 tot 14 mei 1940).

De drijfveer achter zijn eerste onderzoek, nu al weer enkele jaren geleden, naar het leven van de Roos is de onbekendheid van deze dappere officier van de Brigade. “Het is zo’n tegenstelling als je dit afzet tegen alle media-aandacht voor de M.W.O.-uitreiking aan Kapitein Kroon, nu al weer enkele jaren geleden.” Zeker ook, omdat die onbekendheid zo heel lang bleef bestaan, ook in de kringen van de Vereniging van Oud-strijders van de Brigade zelf.

Zo blijkt uit een brief van 27 augustus 1986, van de sociaal medewerker van de Vereniging van Oud-strijders, Harry Davis, aan de voorzitter van het Kapittel der Militaire Willemsorde dat “men van plan is iets (vermoed wordt een kazerne) naar wijlen heer de Roos te benoemen.” Davis informeert in die brief naar inlichtingen over “de toedracht van het gebeurde dat tot de toekenning van deze bijzondere hoge onderscheiding heeft geleid.” In de jaren daarna wordt de rol van de Roos bij de gevechten wel iets duidelijker, maar zijn levensverhaal blijft toch nog vaag. Overigens is er ook nooit “iets” naar hem vernoemd.

Tijdens het onderzoek voor de eerste uitgave van “Een dapper man”, bleek het voor Borrie niet mogelijk om te achterhalen hoe en wanneer Kapitein de Roos zijn hoge dapperheidsonderscheiding heeft ontvangen. Hij vond het onbegrijpelijk dat deze gegevens nergens boven water konden komen, ondanks de medewerking van veel instanties, onder andere het Koninklijk Huisarchief en de Kanselarij der Nederlandse Orden. Hij rondde zijn boekje in 2010 af, maar het hoofdstuk was hiermee voor hem niet gesloten.

Tot een medewerker van de bibliotheek van het Museum der Nederlandse Cavalerie in Amersfoort, Luitenant-kolonel b.d. W.F. Mezger, hem een foto zond uit “Het Lichtspoor, voor de Nederlandsche Strijdkrachten”, een tijdschrift van 15 oktober 1947. Op de foto is de Gouverneur van Suriname, Mr. J.C. Brons, te zien die de hoogste dapperheidsonderscheiding uitreikt voor Moed, Beleid en Trouw tijdens de gevechten bij Hedel, aan “de Vaandrig, destijds tijdelijk benoemd tot Kapitein der Infanterie” W.L. de Roos. Deze foto betekende het begin van nieuw speurwerk, dat een beter beeld zou geven van de omstandigheden rondom de uitreiking van de on-

derscheiding. Tijd dus voor een nieuwe uitgave in eigen beheer.

Het tekent Gilles Borrie om deze persoonlijke mis-sie af te willen ronden en het resultaat van zijn onderzoekswerk te delen met zijn medeveteranen van de voormalige Brigade.

Ondanks zijn gevorderde leeftijd en de beperkingen hiervan (lopen wordt steeds lastiger) gaat hij nog gewoon door en we hopen in de toekomst in de Vaandeldrager meer van zijn speurwerk te publiceren, onder meer naar de levens van zijn gesneuvelde collega's bij de Brigade.

Zoals u zult lezen in deze Vaandeldrager, onder andere in de bijdrage van de voorzitter van Stichting Brigade en Garde, Generaal-majoor b.d. C. Nicolai,

is onze oud-eindredacteur Nelleke Swinkels benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau. Ook op deze plek, onze felicitaties!

Verder is Bianca den Outer gestopt met haar werkzaamheden als eindredacteur van de Vaandeldrager. Ze heeft meer dan twee jaar een geweldige bijdrage geleverd en het was plezierig met haar samen te werken. Hartelijk dank Bianca! De nieuwe eindredacteur is gelukkig geen onbekende, namelijk Kolonel der Fuseliers b.d. Luc Vermeulen uit Eindhoven. Eigenlijk heeft hij al proef gedraaid met het vorige nummer. Ik hoop op een minstens even prettige en vruchtbare samenwerking. Welkom Luc!

Ik wens u weer veel leesplezier bij deze Vaandeldrager.

RODE DRAAD

Tijdens de Landmachtdagen (12 en 13 mei) was de Generaal-majoor De Ruyter van Steveninckkazerne het terrein waar de Koninklijke Landmacht zich groots presenteerde en ruim 70.000 bezoekers ontving.

Onze regimentsverzameling Brigade en Garde Prinses Irene was het middelpunt van het Historisch Cluster: het gebied waar het militair erfgoed, tradities en geschiedenis, alle ruimte kreeg. Het gebied in het oude deel van de kazerne, achter de museumgebouwen, leende zich hier uitstekend voor.

Re-enactors (“acteurs” in historische uniformen) beeldden een aantal tijdsperioden uit (mei 1940, Prinses Irene Brigade, Korea, positionele acties in Nederlands-Indië, Libanon en Koude Oorlog). De defensiemusea presenteerden zich in de EXPO-tent en er was zelfs een veteranen inloophuis. Hoewel dus breder gericht, had het natuurlijk toch een regiments-sausje, want de erewacht tot dit gebied werd geleverd door ons Garderegiment Fuseliers Prinses Irene.

Foto's: A. Van Schaik, Eindhoven.

Het roadblock van het Libanon subcluster.

Een 135 meter lange loopgraaf/gevechtsstelling, gegraven om de Korea-periode uit te beelden: de militairen van het Nederlands Detachment Verenigde Naties (NDVN), begin jaren vijftig van de vorige eeuw.

Van de Regimentscommandant

Door Henk de Boer, Luitenant -kolonel der Fuseliers

Regimentsgenoten,

Inmiddels ligt de drukke meimaand met zijn vele herdenkingen, reünies en bijeenkomsten van het regiment weer achter ons. We hebben elkaar vaak mogen begroeten op de traditionele momenten, zoals de herdenking en kransleggingen op 4 mei in Waalre, Hedel, Tilburg, Colijnsplaat en Wageningen. Ook waren velen van u op Bevrijdingsdag in Scheveningen aanwezig voor de huldeblijk van de Stichting Peter Tazelaar aan de oud-strijders van de Prinses Irene Brigade. En ook dit jaar waren we als Garderegiment op 8 mei weer vertegenwoordigd in Den Haag met een kranslegging en tijdens het Gardeconcert op 10 mei, samen met onze Gardebroeders van het Garderegiment Grenadiers en Jagers. Een zeer mooi concert van de Koninklijke Militaire Kapel, dit keer ondersteund met beelden, bracht het begin en einde van de Tweede Wereldoorlog voor Den Haag en omgeving weer in herinnering.

En direct daarna is een grote inspanning verricht door de Fuseliers tijdens de Landmachtdagen, die gehouden werden in Oirschot op 11, 12 en 13 mei. Niet alleen heeft het bataljon zich in al zijn capaciteiten en facetten getoond aan de Nederlandse bevolking met dynamische demo's en static shows, maar ook kwamen de oud-strijders van de Irene brigade en de Indiëbataljons prominent in beeld door manshoge doeken, waarin de verbinding met de jonge veteraan van het Regiment werd gelegd. Daarnaast kwam in het historisch cluster onze historische collectie goed in beeld en waren onze fuseliers in hun rode pakken een grote trekpleister voor veel jeugd. Een mooie opsteker voor de Landmacht en ons regiment!

Nog een beeld van de "Indian Heads" op de Amerikaanse uniformen van het NDVN in hun stelling.

Op militair vlak hebben de fuseliers zich ook niet onbetuigd gelaten de afgelopen tijd. De voor velen onder u waarschijnlijk bekende schiet- en tactische wedstrijden, zoals de Bartelsbeker en de strijd om de Prins Bernhard Trofee, worden sinds kort weer opnieuw georganiseerd tussen alle zeven infanteriebataljons. Nu in een nieuw en modern jasje gegoten, waardoor het nu zeer realistisch strijden is om de beste te zijn als infanteriepeloton en als geweschutter. De in de wacht gesleepte prijzen logen er niet om. Een hele mooie tweede plaats bij de Bartelsbeker, met een eerste plaats op het onderdeel individueel geweer- en pistoolschieten. En bij de Prins Bernhard Trofee, de eerste en tweede plaats bij het geweschieten voor onderdeelsteams en de zevende plek voor het pistoolschieten. Daarmee hebben de Fuseliers deze welbekende trofee gewonnen en mee naar Oirschot genomen! U ziet: Volo et Valeo, willen is kunnen!

Verder was de reünie van de VOS KNBPI op 23 mei wederom een gezellige, plechtige en vertrouwde bijeenkomst. Een mooie dag met bekende ingrediënten: koffie, ontmoeten, bekende gezichten, herdenken en gedenken en een lekker drankje, hier en daar onderbroken door gezang. Alweer de 66ste keer en mooi om te zien dat dit velen goed doet.

Ook hebben verschillende delegaties van het bataljon contact gehad met ons zusterbataljon, het Belgische bataljon Bevrijding/5e linie. Het is inmiddels een goede gewoonte om tijdens oefeningen van onze compagnieën in het Belgische Leopoldsborg contact te maken met onze collega's om de onderlinge banden te verstevigen. Ook wordt regelmatig over en weer deelgenomen aan wederzijdse sportevenementen, zoals de schietstandenloop op 25 mei en de voetbal-, volleybal- en basketbalwedstrijd op 30 mei.

Dit alles vindt plaats binnen ons regiment en bataljon. En ondertussen gaan we nog steeds door met het operationeel gereed stellen van pelotons en compagnieën, het uitvoeren van steunverleningen, het reorganiseren naar een nieuwe organisatie, teveel om op te noemen. Dit alles vindt u terug in dit voorliggende nummer van de Vaandeldrager. Ik wens u dan ook weer veel leesplezier toe.

Volo et Valeo

Van de Stichting Brigade en Garde

Tekst: Kees Nicolai, Generaal-majoor der Fuseliers bd
Voorzitter Stichting Brigade en Garde

Koninklijke onderscheiding voor Nelleke Swinkels.

Van de uit het oogpunt van de Stichting Brigade en Garde vermeldenswaardige onderwerpen is de Koninklijke onderscheiding, die onze "duizendpoot" Nelleke Swinkels ten deel viel, wel de meest in het oog springende.

Op 27 april jl. kreeg zij te horen, dat het Hare Majesteit de Koningin had behaagd haar te benoemen tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau.

Hoewel haar verdiensten voor het Regiment en de Stichting deze keer niet de voornaamste aanleiding voor deze onderscheiding zijn geweest, zullen ze zeker mede een rol hebben gespeeld.

Namens U allen wens ik haar daarom nogmaals van harte geluk met de eer, die haar hiermee is bewezen.

Een tweede vermeldenswaardig feit is, dat de eindredacteur van onze "Vaandeldrager", Bianca den Outer, zich vanwege haar drukke werkzaamheden genoodzaakt heeft gezien haar functie ter beschikking te stellen.

Ik ben blij, dat zij nog kort hiervoor kennis heeft kunnen nemen van de succesvolle uitkomst van het lezersonderzoek.

Zij kan dus met recht met opgeheven hoofd afscheid nemen en ik dank haar vanaf deze plaats voor de bijdrage, die ze de afgelopen jaren heeft geleverd.

Plezierig is voorts, dat ik u kan melden, dat er ook al in de opvolging is voorzien.

De oud-regimentscommandant, Kolonel b.d. der Fu-

Een wel heel realistisch beeld uit het Korea subcluster...

Veteranen van de missie in Libanon in hun rol om de partijen (het Israëlische leger en de Palestijnen) uit elkaar te houden.

seliers Luc Vermeulen, heeft zich bereid verklaard dit monnikenwerk van haar over te nemen. Ik ben hem hiervoor uitermate dankbaar en wens hem veel succes bij de uitdagende taak het blad op het huidige niveau te continueren.

Voorts kan ik niet onvermeld laten, dat onze onvolprezen conservator, Hans Sonnemans, voor de zoveelste keer een dominante rol heeft gespeeld bij de succesvolle totstandkoming van het "Historische Cluster" bij de onlangs gehouden "Open Dagen van de KL". De bij Nelleke gebruikte kwalificatie "duizendpoot" is zeker ook op hem van toepassing. Hans, namens ons allen: "Chapeau"!!! (in het Nederlands betekent dit: "Petje af" !!!).

Op 23 mei jl. heb ik u weer mogen vertegenwoordigen bij een zeer stijlvolle, alsook gezellige jaarlijkse reünie van de oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene". Hoewel het aantal deelnemers van hun zijde vanzelf-

sprekend per jaar afneemt, ben ik telkenmale weer onder de indruk van de vasthoudendheid, waarmee ze zich manifesteren en de saamhorigheid, die zij nog steeds uitstralen. Ook in dat opzicht is de leus: "Oudstrijders gaan ons voor, Goed voorbeeld doet goed volgen" in ons regimentslied, geen loze kreet."

Na deze woorden is het een gemakkelijk "bruggetje" naar de jaarlijkse verenigingsmaaltijd van de Vereniging van Officieren GFPI, die dit jaar op donderdag 13 september zal plaatsvinden. Ik roep eenieder, die hiervoor in aanmerking komt, op om deel te nemen. Als u van verre komt, zoek dan naar mogelijkheden om samen te rijden. Er zijn overnachtingsmogelijkheden en het vervoer tussen de dinerlocatie en de slaapplek zal door het Regiment worden geregeld.

Volo et Valeo !

In memoriam

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, Indië Batlajons GRPI en het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbaren. Moge zij rusten in vrede!

VOSKNBPI

A.J. Kerklaan	29 februari 2012	Schiedam
Mw. A.M. Althuisen-Dessaur	n.b. februari 2012	's-Gravenzande
Mw. M. Van Gorp-van Zeeland	03 maart 2012	Best
N.A. Althuisen	11 april 2012	's-Gravenzande
A.M.P. van Dorst	14 mei 2012	Hoeven

Vierde bataljon GRPI

S. Bolhuis	Ostcie	13 maart 2012	Winschoten
N.Vrijens	Ostcie	31 maart 2012	Maastricht

Zesde Bataljon GRPI

A.G. van der Donk	13 september 2011	Druten
W. Beemsterboer	22 februari 2012	Zaandam

Zevende Bataljon GRPI

B. J. Voorpostel	Stafcie	25 maart 2012	Australië
H.P.F. Lammers	Stafcie	5 mei 2012	Kudelstaart

Op 23 mei 2012 is op 88-jarige leeftijd overleden

Generaal-majoor b.d. (SBH) R.F. Tabary

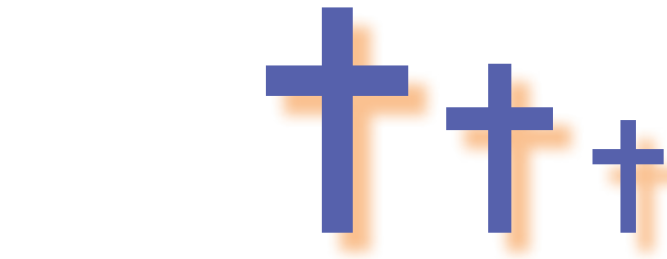
De hele loopbaan van Generaal-majoor Tabary kan het beste vergeleken worden met die van onze oudstrijder en oud-regimentscommandant, wijlen Generaal-majoor der Fuseliers Th.J. van Besouw. Tijdens de tweede Wereldoorlog heeft Tabary in Groot-Brittannië dienst genomen bij de 1e Belgische Groepering Bevrijding, beter bekend als de latere Brigade PIRON. Met deze brigade heeft de Onderluitenant Tabary vanaf 8 augustus 1944 deelgenomen aan de opmars vanuit Frankrijk naar België en Nederland en daarmee bijgedragen aan de bevrijding van deze landen van de Duitse overheersers.

Na de oorlog volgt een voorspoedige loopbaan, o.a. resulterend in zijn benoeming op 17 januari 1969 tot Commandant van het Bataljon Bevrijding en uiteindelijk zelfs tot de rang van generaal-majoor. Omdat er sinds 10 september 1966 een partnerschap

Generaal-majoor b.d. Tabary tijdens de regimentmaaltijd in september 2004: tijdens zijn befaamde speech en in gesprek met Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes

bestond tussen het Bataljon Bevrijding en het Bataljon Fuseliers, maakte hij dus vanaf januari 1969 deel uit van de Belgische deputatie bij de wederzijdse ontmoetingen. Het bijzondere echter is, dat dit niet eindigde bij zijn commando-overdracht op 20 november 1970, maar

dat hij dit is blijven doen tot hij hier 3 jaar geleden om gezondheidsredenen geen gevolg meer aan kon geven. En mocht u denken, dat deze langdurige participatie afbreuk deed aan de toespraken, die hij tijdens onze regimentsdiners hield, dan is niets minder waar. Door zijn sterke relativeringsvermogen, zijn grote gevoel voor humor, gekoppeld aan "de gave van het woord" waren zijn toespraken telkenmale een hoogtepunt, waar bij deze diners naar uit werd gekeken.

Op 26 september 1997 werd aan hem op grond van zijn grote verdiensten voor het bevorderen van de onderlinge band tussen onze beide regimenten "de Gouden Fuseliersspeld" uitgereikt.

Als gevolg van zijn overlijden nemen wij noodgedwongen afscheid van een fijn mens, een dappere strijder en een goede vriend.

Moge hij rusten in vrede !

Regimentflitsen

BEËDIGING & KOORDUITREIKING COLIJNSPLAAT

Donderdag 28 maart was het weer zo ver. Een afvaardiging van het bataljon mocht de verre reis naar Colijnsplaat weer maken om nieuw geplaatste fuseliers van het bataljon te ondersteunen bij hun beëdiging en vervolgens het traditionele nat maken van de koorden.

De C“Beren” compagnie was traditiegetrouw aanwezig om deze happening te organiseren.

Uiteraard begon de dag met de groepen 6, 7 en 8 van basisschool “het Stelleplankier”. De kinderen hadden wederom ruim een jaar uitgekeken naar een dagje met de militairen. De ochtend begon met een flinke PT (Physical Training) onder leiding van Sergeant Broeze. Op het schoolplein stonden de kinderen te springen, huppelen, liggen, staan, op de rug, op de buik en het opdrukken mocht niet ontbreken. Toen de juffen ook nog even verplicht werden om mee te doen kwam er een grote glimlach bij de kinderen en kon hun ochtend niet meer stuk. Vervolgens zijn de kinderen meegenomen naar een naburig bos waar met door zorg van de LO/Sport een prachtig parcours in elkaar was gezet. Indianenbrug over de sloot, een behendigheidsparcours met de brancard, een touwen ladderbaan in het bos. Af en toe een flinke gil in het bos, omdat sommige dingen wel erg spannend waren. Maar zonder kleerscheuren kwamen de kinderen allemaal het bos weer uit. Nadat er ook nog wat vijand uitgeschakeld was met handgranaten en de kinderen hadden ervaren dat het best wel moeilijk is om iets via de portofoon uit te leggen aan elkaar, werd de reis naar het dorpshuis aangevangen.

De juffen waren daar reeds gearriveerd en waren enigszins verontrust omdat de kinderen er nog niet waren, terwijl die toch echt een kwartier eerder waren vertrokken.

Gelukkig klonk na vijf minuten een oorverdovend kabaal en kwamen de kinderen aangemarcheerd, nadat ze eerst maar het halve dorp door waren gegaan waren, zo leuk was dat militaire lopen; dat moest even goed geoefend worden.

Ondertussen waren de te beëdigende militairen en de koordontvangers in het dorpshuis gearriveerd. Na de lunch werd de club opgesteld en richting de kruising voor de kerk afgemarcheerd. Even passen en meten door CSM van de C compagnie maar uiteindelijk paste het allemaal en kon de ceremonie beginnen.

Mooi was dat deze keer niet alleen het regimentsvaandel stond ingetreden, maar dat ook de standaard van de artillerie aan de “vaandelgroep” was toegevoegd. Er werden nl. ook drie artilleriewaarnemers van het bataljon beëdigd en dat gebeurt op hun eigen standaard.

Nadat er 11 militairen beëdigd waren werden deze samen met nog 25 koordontvangers afgemarcheerd naar de haven waar de koorden met een flinke duik in het Zeeuwse water traditioneel nat gemaakt werden; het regiment is weer 36 koorddragers rijker. Uiteraard werd de dag afgesloten met een gezellige borrel.

DODENHERDENKING 2012 TE HEDEL, VAANDELPLAATS VAN DE A“TIJGER” CIE GFPI

De namen op het muurtje staan vandaag centraal. Twaalf mannen van de Irenebrigade, een aantal verzetsstrijders en een aantal inwoners van Hedel worden vandaag herdacht. Zij lieten het leven bij de gevechten rond de overgangen van de Maas.

Op 4 mei 2012 heeft een delegatie van de A“Tijger”compagnie de jaarlijkse Dodenherdenking in Hedel bijgewoond. Alles ziet er vredig en opgeruimd uit. Alléén het monument aan de Koningin Wilhelminastraat herinnert nog aan de verwoesting van het dorp van weleer. De kilometerpaal nr 26.1 waar de Irenebrigade vanaf de Maas aan wal ging, staat als symbool ingemetseld in het monument.

Het is half zeven en we verzamelen in de aula van basisschool de Zaaier. Na een toespraak van het plaatsvervangend schoolhoofd gaat de burgemeester van Kerkdriel, de heer Dick de Cloe, als voorganger van de stoet richting het monument, gevolgd door de kinderen van groep 7 en 8, met in hun handen de kransen die straks ter herdenking worden gelegd. Aansluitend de afvaardiging van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene bestaande uit Kapitein Verhoef en Sergeant-majoor Verhoeven.

KRANSLEGGING COLIJNSPLAAT

Op 4 mei is de jaarlijkse Nationale Dodenherdenking en uiteraard wordt dit ook in de regimentsplaatsen van het bataljon herdacht. De CC en CSM van de eenheid leggen dan traditiegetrouw een krans bij een monument. Zo ook Kapitein Bot en Sergeant-majoor van den Berg van de C compagnie, die een krans legden bij het monument van de gesneuvelde Luitenant Havelaar in Colijnsplaat.

REGIMENTSCOMMANDANT ZIET ABRAHAM

Een pakkende toespraak van de burgemeester over de tijd van toen met een link naar de situatie van nu. De dominee van de hervormde kerk geeft aan dat vrijheid toch echt niet zo vanzelfsprekend is als we vaak denken. En nadat de vlag halfstok is gehesen en de “Last Post” is geblazen worden de kransen gelegd met een muzikale omlijsting van het zangkoor “de Lofstem” uit Hedel. Tenslotte klinken de namen van de overleden militairen en burgers door de boxen op het veldje aan de Koningin Wilhelminastraat, voorgelezen door een oud verzetstrijder uit Hedel.

Deze keer zijn er ook enkele fuseliers (veteranen en jonge fuseliers) meegegaan. Zo wordt de band tussen de C compagnie en Colijnsplaat verstevigd en groeit bij de jonge fuseliers het besef van de betekenis van een dodenherdenking.

Na een korte dienst in de kerk volgde de kranslegging en werd er vervolgens nog even nagepraat met de veteranen onder het genot van een drankje.

Nadat dit jaar eerst onze Regimentsadjutant Abraham had gezien, was het deze keer de beurt aan onze Regimentscommandant, Luitenant-kolonel de Boer. Aangezien de Overste zijn agenda al volgeboekt had op zijn daadwerkelijke verjaardag op 8 mei, leek het een leuke verrassing om zijn verjaardag te vieren op 7 mei tijdens het bataljons appel. Na het rapport zag de Overste, toen hij rechtsomkeert maakte, Abraham voor ons monument zitten en werd hij door het bataljon in het zonnetje gezet. Zichtbaar verrast sprak hij daarna het bataljon nog toe en bedankte hij hen ook voor de gelukswensen.

Vereniging Van Veteranen GFPI

Voorzitter: Brigade-generaal der Fuseliers Arie Vermeij, Zoutmansweg, 26 2811 ET, Reeuwijk
Secretaris: Luitenant-kolonel Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom, contact: vvvgfpi@home.nl
Penningmeester/ledenadministratie: Lucien van Groenestijn, Slakkenveen 403, 3205 GL Spijkenisse, tel. 0497-591943
Voor meer informatie: www.vvvgfpi.nl

HERDENKEN EN WAARDERING: FREEDOM IS NOT FOR FREE

Tekst: Brigade-generaal der Fuseliers Arie Vermeij, voorzitter Vereniging Van Veteranen GFPI

In deze rubriek vindt u verenigingsnieuws over de VERENIGING VAN VETERANEN GFPI (VVVGFP) en per nummer zullen wij een actuele missie, een reeds uitgevoerde missie, of een actueel onderwerp belichten. In dit nummer interviewen wij veteraan en bestuurslid Nicole Hooft over haar missie in Bosnië.

Koninklijke Onderscheiding

Op 27 april werd onze communicatieadviseur Nelleke Swinkels koninklijk onderscheiden met een benoeming tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau, vooral vanwege het vele vrijwilligerswerk dat zij al jaren op uitstekende wijze doet. Een van haar taken die in de voordracht is meegenomen, was dus dat zij al lange tijd voor ons allen de communicatie goed regelt! Nelleke: zeer verdiend en namens de hele vereniging dan ook van harte gefeliciteerd!

Ereschuld gewonde veteranen

Gelukkig is er nu duidelijkheid over het budget voor gewonde veteranen. De centrales die onze belangen behartigen, zijn nu in overleg met Defensie over de wijze waarop de zogenaamde ereschuld voor gewonde veteranen zal worden toegekend. Deze regeling is een goede zaak, die recht doet aan het onderhouden leed. De groep waarmee zal worden gestart, zijn die gewonden die een Militair Invaliditeits Pensioen toegekend hebben gekregen als gevolg van een verwonding opgelopen tijdens een uitzending vóór 1 juli 2007. Het gaat ook om veteranen met een invaliditeitspercentage lager dan 10%.

Dodenherdenking Loenen 4 mei 2012

Tijdens de dodenherdenking op het Ereveld te Loenen waren alle veteranen van het regiment vertegenwoordigd. Samen met dhr. Max Wolff van de VOSKNBPI en dhr. Wim ter Horst van de VOSIB was namens onze vereniging Luitenant-kolonel der Fuseliers Henk Laurens aanwezig bij de stijlvolle plech-

tigheid op de prachtig in de bossen gelegen erebegraafplaats. Na een toespraak van onze Minister van Defensie, de Krijgsmachtrabbin en een voordracht van leerlingen van de Koninklijke Scholengemeenschap uit Apeldoorn werden diverse kransen gelegd, onder andere door het Veteranenplatform, dat als koepelorganisatie ook de VVVGFP vertegenwoordigde. Ter afsluiting werden door de Oorlogsgravenstichting tulpen uitgereikt, die als eerbetoon aan de gevallen bij het monument van de vallende man of op een specifiek graf konden worden neergelegd.

VVVGFP - leden in de erehaag op de Dam op 4 mei

Tijdens de Nationale Dodenherdenking op de Dam in Amsterdam stonden drie leden van onze vereniging zij aan zij in de erehaag van veteranen met het Invasiekoord om de linker mouw van het veteranentenu: Dirk Norder, Dirk de Vries en Martin Faas. Na de plechtigheid in de Nieuwe Kerk kwamen de officiële genodigden door de haag naar het monument. Tijdens het passeren was er voor ons drietal een dikke knipoog van Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes. Tegen 20.00 uur kwam ook Koningin Beatrix voorbij en kon de herdenking beginnen. Na een plechtige en waardige herdenking gingen onze mannen rond

21.00 uur met een mooie ervaring rijker terug naar de Marinekazerne in Amsterdam.

68e dodenherdenking in Waalre

Vrijdagavond 4 mei vond in een overvolle Willibrorduskerk te Waalre de 68e herdenking plaats van alle Brabantse gevallen militairen en verzetsmensen. De Stichting Herdenking Brabants Gesneuvelden had daarvoor vele uitnodigingen verstuurd aan nabestaanden, jeugd, kerkelijke hoogwaardigheidsbekleders, militaire en burgerlijke autoriteiten en stichtingen en verenigingen die gerelateerd zijn aan oorlog, verzet en bevrijding. Zo ook aan de VVVGFPi. Om 19.20 uur waren alle genodigden, voorafgegaan door de Dutch Pipes and Drums, gezeten en heette de voorzitter van de Stichting, dhr. W. Bannenbergh, de vele aanwezigen welkom en sprak zijn voldoening uit over het grote aantal belangstellenden.

Het duo Fleurette speelde een Allegro van Mozart en vervolgens droegen vier leerlingen van Nutsschool “De Meent”, een basisschool uit Waalre, een gedicht voor over vrede en vrijheid. Na een muzikaal intermezzo van Stef Bazelmans met dwarsfluit, begeleid door Leen Nijdam op piano, namen de Gildevaandrigs met hun vaandel plaats op het priesterkoor. Vervolgens hield dhr. Jeroen van den Eijnde, directeur Nationaal Monument Kamp Vught, een toespraak. Er volgden nog muzikale bijdrages en Kosta Karamanolis droeg het gedicht “Herdenking” voor. Om 20.00 uur bracht Herbert Bakker de ‘Last Post’ ten gehore, gevolgd door twee minuten stilte, waarna het Wilhelmus werd gezongen. Pastoor A. Verest sprak de slotbede. Hierna trok een stille stoet vanuit de Willibrorduskerk via de Markt naar het kleine Willibrorduskerkje, dat is ingericht als provinciaal monument voor de Brabantse slachtoffers. Militairen van het Korps Nationale Reserve verzorgden traditiegetrouw de ereafzetting van het pad. Alle namen van gevallen verzetsmensen en militairen zijn aangebracht op rouwborden aan de wand

en centraal in het kerkje ligt het graf van één van de gevallen. Autoriteiten, deputaties, nabestaanden en overige belangstellenden brachten een eenvoudige groet bij dit graf en legden bloemen of een krans namens hun organisatie, instelling, of persoonlijk. De VVVGFPi werd vertegenwoordigd door Luitenant-kolonel Emil Kaspers en de Adjudanten Bart Spijkers en Richard Ekelhof. Hopelijk kunnen we volgend jaar met een deputatie van onze jonge veteranen aanwezig zijn; het is zeer zeker de moeite waard.

MasterPeace

MasterPeace is een internationaal, bottom-up vredesinitiatief met als doel binnen enkele jaren miljoenen mensen en bedrijven actief bij vrede te betrekken. Met een centrale rol voor kunst, muziek, en sociale media focust MasterPeace op tastbare, positieve actie. MasterPeace stimuleert dialoog, samenwerking en verbinding, zowel dichtbij, als in focusgebieden wereldwijd.

Op de Internationale Dag van de Vrede in 2014 is de apotheose met een hartverwarmend vredesconcert aan de voet van de piramides van Gizeh in Cairo. Het concert is een beloning voor iedereen die zich actief heeft ingezet voor vrede.

Het project “Verhalen van Veteranen” van het Veteranen Instituut is door MasterPeace gevraagd om een aantal gastlessen te verzorgen in het voortgezet onderwijs. De cyclus die MasterPeace hanteert om het gewenste einddoel te bereiken, bestaat uit 4 fasen. In fase 3 “Vrede buiten de voor jouw vertrouwde grenzen” verdiepen leerlingen zich in hoe het is om te leven in een focusgebied/conflictsituatie. Hierdoor gaan ze inzien dat ze wel degelijk kunnen bijdragen aan vrede. Daarbij krijgen de leerlingen een gastles van een veteraan en/of vluchteling.

Het Eerste Christelijk Lyceum te Haarlem had toegezegd de gehele cyclus te doorlopen. Twee weken in maart werden er door Nieuw Guinea-, Libanon-, Cambodja-, Bosnië- en Afghanistan- veteranen gastlessen gegeven over hoe het nou is om te moeten leven en werken in een crisisgebied. Als deelnemer aan “Verhalen van Veteranen” mocht ik een drietal gastlessen verzorgen op de vrijdag van de laatste week. Met een USB-stick met een PowerPoint presentatie, de vlaggen van de VN, de NAVO en 17Painfbat GFPI-IFOR 2 en ander materiaal om het verhaal te visualiseren begon ik aan deze mooie opdracht. De klassen hadden zich in de weken vooraf al voorbereid en hadden veel vragen. Ik wist niet dat een lesuur zo snel voorbij kon gaan; vroeger leken die soms eindeloos lang. Ons veteranenverhaal werd aandachtig aangehoord en de aanwezige docenten hadden zelden zulke rustige klassen meegemaakt. Als “Ireneveteraan” was het natuurlijk een hele mooie ervaring om te vertellen over de mannen en vrouwen, die onder de naam Irene, de afgelopen 70 jaar wereldwijd zijn ingezet voor vrede en veiligheid. Opvallend was dat veel leerlingen wel kennis hadden van de inzet van de Irenebrigade in de Tweede Wereldoorlog, maar niet van de vlag van de VN. Het geven van zo’n gastles is een hele ervaring en leuk om te doen. Voor degene die interesse heeft om ook “Verhalen van Veteranen” te gaan doen; neem eens contact op met het Veteranen Instituut en vraag dan naar Erik Kuiper. Voor meer informatie over MasterPeace kun je hun site bezoeken: www.masterpeace.org.

Post tijdens de uitzending

Het is erg ondersteunend en motiverend om regelmatig wat van het thuisfront te horen. Tot dat thuisfront behoren ook de (jonge) veteranen van de VVVGFPi. Ik vraag u allen zo nu en dan eens een berichtje te sturen naar onze uitgezonden fuseliers. Op onze website en in De Vaandeldrager kunt u de betreffende NAPO-adressen vinden. Er gaan uiteraard ook steeds fuseliers individueel op uitzending naar diverse hoofdkwartieren en ter ondersteuning of aanvulling van andere eenheden. Voor die fuseliers geldt: laat het ons weten, dan krijgt u vast wat meer post. We verwachten uiteraard ook uw ervaringen (als artikeltje) terug voor publicatie in De Vaandeldrager.

Reünie VVVGFPi op zaterdag 2 juni 2012 wederom zonder minuut stilte

Als u dit nummer leest, hebben wij waarschijnlijk inmiddels genoten van een gezellige reünie en zijn

we onder de indruk van het schitterende nieuwe gevechtsvoertuig de CV 90 dat 17 Painfbat GFPI inmiddels in gebruik heeft genomen. Ook zijn wij dankbaar en verheugd dat we als 17 Painfbat GFPI nog steeds uit alle missies zijn teruggekomen zonder dodelijke slachtoffers. Laten we overigens wel stilstaan bij en aandacht geven aan onze collega’s die zwaar gewond zijn geraakt en daardoor voor het leven getekend zijn.

Nederlandse Veteranendag

Op 30 juni zal op en om het Haagse Malieveld weer de Nederlandse Veteranendag worden georganiseerd; een geweldig evenement om mee te maken. Daar krijg je de hele dag als veteraan een golf van waardering van jong en oud, arm en rijk, etc. over je heen! We proberen dit jaar alle veteranen van de Fuseliers in één groot detachement bij elkaar te laten lopen bij het defilé. Meld je aan bij Martin Faas faasmhm@home.nl

Kopij

Zijn er leden die iets te vertellen hebben over hun huidige, of eerdere uitzending, of over hun eventuele vervolgoopbaan buiten Defensie, stuur een goed verhaal met een paar foto’s naar onze secretaris. Mocht je niet zo’n schrijver zijn, meldt je dan gerust aan voor een interview.

Leden

Ten slotte is ons aantal betalende leden inmiddels gestegen tot bijna 650, maar we vertegenwoordigen in feite circa 6000 (jonge) veteranen; dus word betalend lid! Dan kunnen wij onze stem in de belangenbehartiging nog duidelijker laten klinken. Wil je jezelf of iemand anders aanmelden als lid van de VVVGFPi, dan kan dat bij onze secretaris op vvvgfpi@home.nl, of surf naar onze website www.vvvgfpi.nl. Op onze website kun je via het gastenboek of de links mogelijk ook een ‘oude kameraad’ terugvinden, artikelen over uitzendingen lezen en foto’s bekijken. Afsluitend nog een allerlaatste verzoek van onze ledenadministratie; geef a.u.b. je nieuwe adres door als je verhuist.

fuselier waar ben je, wat doe je en wat denk je?

Voor deze “Fuselier waar ben je, wat doe je en wat denk je” zijn wij dit keer ten zuiden van de grote rivieren gebleven. Vanuit de stad waar ooit een tijdje een Irenekazerne was, ging het richting die andere mooie stad in het West-Brabantse land: Breda (red:

de in 1939 in gebruik genomen en inmiddels ook weer afgestoten Cort Heyligerskazerne in Bergen op Zoom heeft vanaf 1944 met de intrek van de Irenebrigade enige tijd Prinses Irenekazerne geheten). Op een hele natte aprilavond vonden de interviewers hun weg naar Nicole Hooft. Met een duidelijke routebeschrijving was het adres zo gevonden en stond de koffie al klaar.

De eerste vraag ging natuurlijk over “wanneer was je wat en waar”? Als burgerpersoneelsfunctionaris werkzaam bij het bataljon, is Nicole gemilitariseerd uitgezonden in de rang van sergeant-majoor en was zij werkzaam als Toegevoegd Sectie 1 binnen de bataljonsstaf van SFOR-13. Van oktober 2002 tot en met eind maart 2003 verrichtte zij haar werkzaamheden vanuit de base Bugonjo.

Sergeant-majoor Nicole Hooft tijdens haar uitzending (SFOR13)

Op de vraag om één positieve en één negatieve ervaring tijdens de uitzending te noemen kwam heel snel het antwoord dat Nicole geen negatieve ervaringen kon noemen. Alleen maar positieve. Het waren er vele. Er was er echter eentje waar zij wel heel duidelijk de nadruk op legde. Als personeelfunctionaris had zij natuurlijk met heel veel mensen contact. Van hoog tot laag. Betrokkenheid, zorg en aandacht voor het personeel was en is heel belangrijk voor haar. Om de taak als personeelsfunctionaris goed uit te kunnen oefenen, met name bij een parate eenheid, was het voor haar van groot belang om dit niet van achter het bureau te doen, maar om juist (actief) aanwezig te zijn op de werkvloer. Zeker bij een bataljon waarvan de mannen en vrouwen continue op oefening, of op uitzending zijn. Door betrokkenheid en een luisterend oor weet je pas wat er leeft binnen een eenheid en wat er zoal omgaat bij commandanten, kaderleden en manschappen. Wat overigens niet impliceert dat de rol van een P&O' er altijd even gemakkelijk is; je werkt tenslotte met mensen. Voor

Nicole ging het erom om de juiste balans te vinden zonder de beoogde doelstellingen uit het oog te verliezen en waarbij het personeel voorop stond. Uitzendervaring mag volgens haar dan ook niet ontbreken in de rugzak van een personeelsfunctionaris werkzaam voor een parate eenheid.

Na een periode van ruim 4 jaar bij het bataljon ging Nicole aan de slag als personeelsfunctionaris voor het personeel van de Vaste Staf en de Faculteit van de Nederlandse Defensie Academie in Breda. Op een zeker moment ging zij solliciteren op een functie bij de Defensieafdeling van de Nederlandse Ambassade in Washington DC in de Verenigde Staten Van Amerika. Groot was haar vreugde toen zij deze functie toegewezen kreeg en dus voor 4 jaar de grote plas over ging. Vandaar uit heeft zij een aantal mooie reizen gemaakt; een van haar favoriete bezigheden. Op dit moment is zij werkzaam bij de Defensie Materieel Organisatie en houdt zij zich o.a. bezig met het verkopen van overvloedig defensiematerieel.

Het “wonen en werken” in een voormalig oorlogsgebied heeft wel invloed gehad op Nicole's kijk op bepaalde zaken. Zoals wij allemaal wel weten is het niet niks om in een gebied te vertoeven, dat is verwoest en geplunderd en dat soms een troosteloze aanblik biedt. Uit die ellende heeft zij echter het positieve gehaald en geprobeerd de mens centraal te zetten.

Nicole vindt Defensie een mooi en schitterend bedrijf. Kennis en vaardigheden, opgedaan in haar opleidingen, werkervaringen bij andere eenheden en natuurlijk de ervaring van vele maanden Bosnië, gebruikt zij regelmatig in haar dagelijkse doen en laten.

Een zeer jonge Nicole in het groene pak!

Met Nicole hebben we iemand die, samen met o.a. onze secretaris Andy van Dijk en voorzitter Arie Vermeij, aan de wieg heeft gestaan van onze vereniging. Zij heeft dus niet echt hoeven te besluiten om lid te worden van onze vereniging; zij heeft hem mede

opgericht. Zij heeft, net als in den beginne, een bestuursfunctie binnen onze vereniging. Op de vraag, om even in de glazen bol te kijken en te vertellen hoe de VVVGFPI er over 10 jaar uit ziet, antwoordde Nicole, dat zij hoopt dat onze vereniging haar doelstellingen dan nog steeds kan waarmaken en voortzetten. Zij vindt voornamelijk de betrokkenheid tus-

REÛNIE ACIE 17 PAINFBAT GFPI, BG2 / TFU1

Op 16 mei vond de reünie plaats van de A Compagnie Battle Group 2 / Task Force Uruzgan 1 (Acie BG2/TFU 1). Dankzij de VVV GFPI en Commandant 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI was het mogelijk om deze dag te realiseren.

Ook het geniepeloton was uitgenodigd, alsmede een aantal personen die destijds met de Acie verbonden waren. Bijna de complete eenheid was aanwezig en ook mede doordat de weergoden ons goed gezind waren, was het een geweldige reünie en zijn we onder het genot van een barbecue en een drankje tot in de late uurtjes bij elkaar geweest. Hieronder twee indrukken van deelnemers.

Kpl1 de Haan had persoonlijk niet zo'n grote opkomst verwacht. Het deed hem erg goed om te zien dat er zoveel mensen de moeite hadden genomen en vond het erg leuk om de mensen te zien en te spreken en om te horen hoe het met hun ging. Hij vond de sfeer erg gezellig en vond het een geslaagde avond.

Raadvrouw Linda Bal schrijft het volgende: In het blad “Landmacht” las ik het. Er werd een reünie gehouden voor de Acie en het geniepeloton van BG2/TFU1 in Oirschot. Vijf jaar terug uit Uruzgan. En spontaan begon er bij mij een soort film uit die periode te lopen. Mensen, situaties, verhalen, Poentjak, TK (Tarin Kowt). Hoe zou het zijn om iedereen

sen oude en jonge veteranen belangrijk. Erkenning en waardering in bredere zin – door de samenleving als geheel, is het uiteindelijke doel.

Nicole, bedankt voor het beantwoorden van de vragen. Tot ziens bij de reünie of op de Nederlandse Veteranendag in Den Haag op 30 juni a.s.

weer terug te zien? En hoe zou het velen ondertussen zijn vergaan? Ik zou er wel bij willen zijn. Maar ja. Ik was niet echt van de Acie en de genie, ook al trok ik toen wel het meeste met ze op. Korte tijd later ontving ik van Dennis een uitnodiging. Het zou leuk zijn als ik kwam. Ik was verguld en vond het zo attent. Het gaf me het gevoel dat ik er bij hoorde. En dat deed me goed.

Woensdag 16 mei was het zover. Daags ervoor had ik m'n Poentjak fotomap doorgebladerd. Namen waren wat weggezaakt maar des te levendiger de verhalen van de mensen. Hoe zou het gaan met die, en die, en zouden er veel komen...? En ik vond het ook een beetje spannend toen ik de kazerne opreed. Wat nu als ik me er veel te veel van voorstel...?

Het was druk. Velen waren gekomen. Dat bleek pas goed toen we allemaal op appel stonden. De huidige bataljonscommandant sprak een welkomstwoord en vroeg twee minuten stilte. Vijfentwintig collega's die het leven verloren en meer dan 150 gewonden. En wij, vijf jaar ouder in het leven, denkend aan toen, zoveel jonger dan nu. Wat het allemaal heeft gebracht en gedaan met ons. Het schoot even door me heen. 19 januari en 25 maart 2007. Gewonden. Niemand gesneuveld. En niet te vergeten: 1 december. Later zei iemand nog tegen me: op dat Poentjak hadden we een leger engelen bij ons, toen we daar afgeschoten werden... Het glaasje Calvados werd geheven. “Op het regiment”. Op het leven, dacht ik.

Er was hard gewerkt om iedereen bij elkaar te krijgen. “Chapeau”! Tot en met de NOS-journalisten, die destijds opnames voor een programma maakten en midden in een IED- (Improvised Explosive Device) aanslag terechtkwamen. Mensen vielen elkaar spontaan in de armen. Klaptten elkaar op de schouders. Er werden stevig handen geschud. Brede grijnzen. Gezamenlijke herinneringen werden opgehaald en verhalen verteld. Foto’s en filmpjes bekeken. Er werd gedronken, gelachen, “gebraaid” en gegeten rondom de grill en er kwamen nieuwe verhalen bij. Het viel me op, hoeveel er nog bij Defensie werkten en hoe gezond en welvarend iedereen er uit zag. Een paar miste ik. Zoals de sergeant-majoor die in TK rotsvast voor de veiligheid van z’n mannen stond. Later hoorde ik dat het hem goed gaat net als vele anderen die ik sprak. Gelukkig.

Het was een bijzonder geslaagde reünie. Heerlijk ongedwongen en vertrouwd, onder elkaar. Dank aan allen die dit mogelijk hebben gemaakt en geweldig dat er zo velen zijn gekomen. Fijn dat ik er bij was. Een volgend keer hoop ik op weer een uitnodiging.

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Voorzitter: Generaal-majoor b.d. R.W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage
Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom
 Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan:
 Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres:
 nellekeswinkels@onsbrabantnet.nl. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857.
 Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.
Website: www.prinsesirenebrigade.nl

“WETENSWAARDIGHEDEN VAN ONZE VERENIGING”

Tekst: Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes, Voorzitter van de Vereniging van Oud-Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene”

Er zijn weer heel wat evenementen te vermelden waarbij onze vereniging was betrokken. Van de meeste vind u een uitgebreid verslag in deze Vaandeldrager. Ik noem ze hier in de volgorde waarin zij plaatsvonden:

Beëdiging en koorduitreiking Colijnsplaat

Op 29 maart werden door onze aanwezige oud-strijders aan allen die bij ons Regiment tewerk zijn gesteld koorden uitgereikt. Het weer werkte mee, waardoor het voor de nieuwe koorddragers niet al te koud was toen de koorden werden natgemaakt. Zoals gebruikelijk was het na afloop gezellig lunchen en napraten.

Landmachtdagen

Op 11, 12 en 13 mei werden in Oirschot de Land-

machtdagen georganiseerd. Natuurlijk werd er door de Fuseliers flink uitgedapt om de aanwezigen een goede indruk te geven van ons Regiment. Voorzitter en vicevoorzitter van onze Vereniging waren aanwezig om hun bijdrage te leveren aan meer inzicht in de Prinses Irene Brigade. Er waren ook foto’s gemaakt van telkens een oude en een jonge veteraan die tot 3x3 meter waren vergroot om ze wat beter op te laten vallen.

Koninklijke Onderscheiding

Op 27 april werd ons bestuurslid, Mevrouw Nelleke Swinkels, benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau. Ons bestuur was aanwezig om haar geluk te wensen met deze zo verdiende onderscheiding. Nelleke doet heel veel voor ons, maar ook daarbuiten. De Burgemeester van Best kwam de onderscheiding

thuis uitreiken. Men had aan Nelleke verteld dat haar man zou worden onderscheiden en dat zij dat niet moest laten uitlekken. Zij regelde het zo dat haar man Maarten van niets wist toen de Burgemeester binnenkwam. De Burgemeester begon te vertellen dat hij Maarten kwam onderscheiden, maar hij bleek een zelfde onderscheiding ook voor Nelleke te hebben meegebracht. Grote verrassing en een heerlijk dag.

Felicitaties van de voorzitter en echtgenote voor de kersverse ridder

Herdenkingen

Op 4 mei werden op vele plaatsen onze gesneuvelde makers herdacht. Naast de Nationale Herdenking op de Dam in Amsterdam waar onze vereniging was vertegenwoordigd, is onder andere in Waalre de herdenking door oud-strijders en fuseliers bijgewoond.

Viering bevrijding

Op 5 mei was in Den Haag de herdenking bij de plaque die herinnert aan het feit dat de Prinses Irene Brigade als eerste geallieerde eenheid op 8 mei in Den Haag binnentrok. In de middag was op het Scheveningse strand een landing georganiseerd als erkentelijkheid voor de oud-strijders van de Prinses Irene Brigade. Helaas werkten de weergoden niet mee en moest de landing worden afgezegd. De teleurstelling was groot maar de aanwezige veteranen en fuseliers hadden desondanks een heerlijke middag. Op 8 mei werd bij het bevrijdingsmonument in Den Haag een bloemstuk gelegd. De aanwezige buurtbewoners en de schoolkinderen waren zeer geïnteresseerd en geduldig werden alle vragen beantwoord.

Jo van Beers en haar zoon Louis in gesprek met mevrouw Hopman tijdens de reünie

Reünie

Op 23 mei werd in Oirschot onze jaarlijkse reünie gehouden. Vorig jaar werd ons zeventigjarig bestaan gevierd en was er geen aparte reünie georganiseerd. Er was derhalve een lange lijst van in die twee jaar overleden leden. Het was een voorrecht om Jo van Beers, de weduwe van ons twee jaar geleden overleden oud-erelid Henk van Beers, op de reünie te mogen ontmoeten. Ook zagen wij met groot genoegen Margaret Hielkema, de weduwe van oud-erelid Harry Hielkema, weer op de reünie.

Wie we helaas moesten missen, nadat zij elke reünie in Oirschot had bijgewoond, was de dit jaar overleden Marietje van Gurp. Haar dochter Maria, die haar altijd bijstond, was er wel met haar man. Zij had een uitspraak tussen de papieren van Marietje gevonden die ons erg trof.

“Belangrijk in het leven is niet alleen de weg die je gaat, maar ook de herinneringen die je achterlaat.” Marietje heeft vele goede herinneringen achtergelaten.

Trouwe bezoeker van onze reünie en de herdenking in Beringen, Marietje van Gurp, echtgenote van oud-strijder Ties van Gurp (Foto: Lode en Irene Cuppens)

Evenementen in de rest van het jaar

Veteranendag

Op 30 juni wordt in Den Haag weer de Nederlandse Veteranendag georganiseerd. De bijdrage van onze oud-strijders zal zeer miniem zijn, maar we zijn er nog bij.

Koorduitreiking Hedel

Op 26 oktober zal in Hedel weer een koorduitreiking zijn. Wie daar bij wil zijn kan zich opgeven bij onze Secretaris Frans van der Meeren.

Wolverhampton en Congleton

Op zaterdag 3 november zal de jaarlijkse herinnering aan de in Wolverhampton begraven oud-strijders plaatsvinden en op zaterdag 10 november de jaarlijkse herdenking in Congleton. Bij beide evenementen zullen oud-strijders en fuseliers aanwezig zijn.

Generaal Tabary en Generaal Hemmes op 9 september 2004 tijdens de kameraadschappelijke maaltijd in Oirschot

Overlijden van Generaal Majoor b.d. Tabary

Net vóór deze bijdrage moest worden ingeleverd hoorden we dat Generaal-majoor Tabary, Belgische oud-strijder van de Brigade Piron, op 88-jarige leeftijd is overleden. Hij was een graag geziene gast als hij de Belgen vertegenwoordigde op evenementen van de Fuseliers. Moge hij rusten in vrede en mogen zijn naasten de kracht vinden om dit verlies te dragen.

ONZE 66STE REÛNIE OP EEN ZONNIGE WOENSDAG IN MEI

Als wij ervan mogen uitgaan dat er nog circa 80 oud-strijders van de voormalige Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene” ergens in Nederland leven, dan is de opkomst voor deze 66ste reünie echt povertjes: in totaal 11. Maar als wij bedenken dat het 72 jaar geleden is sinds de Tweede Wereldoorlog uitbrak en de leeftijd van de Irenemannen toen minimaal 18 jaar was, dan komen wij op een huidige leeftijd van 90 jaar of zelfs ouder. Dat betekent ook dat velen, ofwel het aardse bestaan al achter zich hebben gelaten, of nog heel blij zijn dat zij zich kunnen nestelen in een droge en zonnige hoek van hun achtertuin en zich niet meer bekommeren over wat daarbuiten gebeurt.

Gelukkig dat het in de loop van de jaren een vaste gewoonte is geworden dat echtgenotes en later zelfs kinderen en kleinkinderen naar de reünie komen als begeleiders van de (groot-)vaders oud-strijders en thans zelfs als hun vertegenwoordig(st)ers. Hierdoor is niet alleen de alom bekende collegiale sfeer steeds aanwezig, maar zelfs verstevigd tot een echte familiesfeer. Houden zo!

Tekst: Kolonel der Fuseliers b.d. Tony Herbrink

Twee minuten stilte voor overleden vrienden

Na een welkomstwoord en het voorlezen van de namen van diegenen die ons zijn ontvallen in de afgelopen twee jaar, vroeg de voorzitter om twee minuten stilte. Luisterend naar de namen van de overleden collega's was het toch wel een beetje schrikken dat het aantal elk jaar wat groter is geworden en het aantal aanwezige oud-strijders dus steeds kleiner zal zijn.

Vervolgens werd de dames en niet-leden verzocht om zich een goed half uurtje te vermaken zonder de oud-strijders, want die verzamelden zich voor hun jaarvergadering.

Hans Sonnemans werd verzocht om zich gedurende de vergadertijd te belasten met de ontvangst van de genodigde gasten, hetgeen hem zeker is toevertrouwd.

In circa 45 minuten had de voorzitter met de 11 aanwezige leden de vergaderpunten afgewerkt en kon worden vastgesteld dat de financiën nog niet hadden geleden onder de alom gevreesde bezuinigingen.

De leden van de VOSKNBPI tijdens de jaarvergadering bijeen

Doden-appel voor gesneuvelde kameraden

Gezellige maaltijd met oud-strijders en gasten

Eregroet

Defileren langs monument en krans

Dodenherdenking

Aansluitend aan de vergadering kon de voorzitter de gasten welkom heten en vervolgens iedereen verzoeven zich naar de verzamelplaats te begeven voor de dodenherdenking.

Voor deze gelegenheid was een compagnie Fuseliers opgesteld en de vaandelwacht gekleed in ceremonieel tenue. Na de intrede van de Vaandelwacht met het Vaandel en de begroeting door de Commandant van het Garderegiment Fuseliers “Prinses Irene” werd de dodenherdenking ingeleid door de regimentscommandant en door de voorzitter van onze vereniging. De vlag werd voor deze gelegenheid halfstok gehesen.

Tony Herbrink vermeldde alle namen van de gesneuvelden en Frans van der Meeren gaf met het uitspreken van het woord present aan dat zij nog steeds in ons midden zijn. Om in gedachten even bij de gesneuvelden te kunnen zijn, werd twee minuten stilte

gehouden, voorafgegaan door de “Last Post” en gevolgd door het Wilhelmus.

Daarna legde Rudi Hemmes samen met Overste De Boer een krans.

Gezellig samenzijn

Na deze traditionele en formele plechtigheid wandelden we terug naar het zogenaamde KEK-gebouw (Keuken En Kantine-gebouw) voor het informele en bijzonder gezellige deel van ons samenzijn: het aperitief en de gezamenlijke maaltijd.

Er mag en moet gesteld worden dat de heerlijke gerechten met grote zorg waren gereed gemaakt en opgediend. Onze voorzitter bracht dan ook terecht onze dank en hulde over aan het dienstdoende personeel. Hij wenste ons, desgewenst na een kopje koffie of thee, een goede thuisreis toe en een spoedig weerzien.

COLIJNSPLAAT WAS WEER AAN DE BEURT VOOR EEN KOORDUITREIKING

Tekst: Kolonel der Fuseliers b.d. Tony Herbrink

Op 29 maart was het Zeeuwse Colijnsplaat weer de plaats waar een aantal jonge Fuseliers de eed of belofte aflegde en het oranjeblauwe invasiekoord ontving. Om 09.30 uur vertrok er een touring-car en enkele kleinere busjes uit de Generaal-majoor de Ruyter van Steveninckkazerne met fuseliers, familieleden en enkele oud-strijders van de voormalige Brigade “Prinses Irene” naar Colijnsplaat. Na een vlotte reis werd Colijnsplaat bereikt, waar de geur van verse koffie en vers gebakken broodjes bij iedereen een hongerig gevoel deed ontstaan. De maaltijd werd eer aangedaan en via de Havelaarstraat gingen we naar het terrein van de beëdiging en koorduitreiking. Na de inleidende mededelingen van Regimentskapitein Helga van Stratum - Meindertsma over wat er zou gaan plaatsvinden, deed de Vaandelwacht met Vaandel de intrede en vervolgens ook de regimentscommandant, Overste Henk de Boer, vergezeld door Loco-burgemeester De Putter van de gemeente Noord-Beveland, waartoe Colijnsplaat behoort. Na de begroeting van het vaandel, de aanwezige troepen en de gasten sprak Overste de Boer een welkomstwoord en nodigde de loco-burgemeester uit om een toespraak te houden.

Toespraak van de burgemeester

De loco-burgemeester heette allen welkom in Colijnsplaat en bracht de gebeurtenissen van 1945 in herinnering. Hij sprak zijn bijzondere dank uit aan de Brigade “Prinses Irene” voor hun dapper en feilloos optreden, waarmee zij een grote ramp voor Colijnsplaat hebben voorkomen.

*Met de hand aan de vaandelstok:
“Ik zweer, of ik beloof...”*

Na de toespraak werd een begin gemaakt met de eerste plechtigheid, het afleggen van de eed of be-

lofte door een veertiental fuseliers, met de hand aan de vaandelstok.

Één voor één kwam men naast de overste staan om hem duidelijk en correct na te zeggen: “Ik zweer of ik beloof trouw aan de Koningin, gehoorzaamheid aan de wetten en onderwerping aan de krijgstucht”, gevolgd door: “zo waarlijk helpe mij God Almachtig”, of: “dat beloof ik”.

Overste Henk de Boer onderstreepte daarna nogmaals de elementen van de eed en belofte en gaf vervolgens de microfoon aan de voorzitter van de Vereniging van Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene”, Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes, om de uitreiking van het oranjeblauwe koord in te leiden. Hij maakte duidelijk dat het koord aanvankelijk als niet-overdraagbaar was uitgereikt aan die leden van de Irenebrigade, die in Normandië aan land waren gekomen, maar dat bij het verlaten van de actieve dienst van de laatste koorddragers, door de vereniging werd besloten afstand te doen van de “niet overdraagbaarheid” van het koord en het toe te kennen aan de door de regimentscommandant voorgedragen personen. De uitreiking van de koorden zou dan zo lang mogelijk geschieden door oud-strijders van de “Prinses Irene”-brigade.

Uitreiking koorden door oud-strijders

Daar moet een Calvados op gedronken worden

Na zijn toespraak verzocht hij de aanwezige oud-strijders hem bij te staan bij de uitreiking van de koorden aan de betrokken fuseliers. Aansluitend op de uitreiking werd met een glaasje Calvados een toast uitgebracht op het Regiment en het koord symbolisch nat gemaakt.

De traditie vereist ook nog het werkelijk nat maken

van de koorden. Daarvoor moesten we naar de haven van Colijnsplaat. De fuseliers, die even daarvoor het koord hadden ontvangen, werden per boot aangevoerd en zoals gebruikelijk sprongen zij uit de boot en zwommen terug naar de kust.

Ook Overste Henk de Boer ging uit solidariteit met zijn mannen te water.

Nadat iedereen zich weer in een droog uniform had gestoken, was het verzamelen voor een lekker hapje eten en in Colijnsplaat staat dan natuurlijk heerlijke vis op het menu.

Voldaan over het totale verloop van de ceremonie vertrok de bus naar de plaatsen van het thuisfront. De aanwezige oud-strijders danken de bataljonsstaf en andere vrijwilligers voor de uitstekende dienstverlening en de hoog gewaardeerde verzorging.

Een nat pak hoort er bij

BEVRIJDINGSEVENEMENT “SOLDATEN VAN ORANJE” OP 5 MEI IN SCHEVENINGEN

Kolonel der Fuseliers b.d. Tony Herbrink

In het voorjaar ontvingen wij een uitnodiging van Stichting Peter Tazelaar voor een bevrijdingsevenement “Soldaten van Oranje: D-Day in Scheveningen” op 5 mei 2012. In de Tweede Wereldoorlog was Peter Tazelaar een verzetsheld (Ridder Militaire Willems Orde) wiens acties zijn beschreven in het boek “Soldaat van Oranje” van Erik Hazelhoff Roelfsema, waarbij Peters naam niet altijd op de juiste wijze wordt genoemd. De naar Peter Tazelaar genoemde stichting publiceert Peters ervaringen en organiseert evenementen waardoor de naam van deze “Soldaat van Oranje” beter bekend wordt.

Zo was er vorig jaar de nabootsing van de landing op het strand van Scheveningen door een in smoking geklede geheim agent, zoals Peter Tazelaar dat tijdens de oorlog deed.

Nabootsing van de landing in Normandië

Dit jaar was er een nabootsing van de landing in Normandië op D-Day georganiseerd met de bedoeling de Prinses Irene Brigade in het zonnetje te zetten. Er was een lunch en een optreden van de Haagse band “Splendid”. De datum 5 mei was voor ons al jaren de dag van deelname aan het Bevrijdingsdefilé in Wageningen; toch werd dit jaar gekozen voor Scheveningen om te zien hoe de invasie nagebootst zou worden op het Scheveningse strand. In het paviljoen bleken op deze zaterdag 6 oud-strijders te zijn en een 20-tal fuseliers. Er waren ook Engelandvaarders en geheim agenten van toen uitgenodigd en er waren ook veel burger belangstellenden. Namens de Stichting Peter Tazelaar werden wij welkom ge-

heten door de voorzitter, Victor Laurentius. Hij gaf ons in het kort een uiteenzetting van de doelstelling van de stichting, gevolgd door een heerlijke lunch. Terwijl wij in afwachting waren van onze voorzitter die zou spreken kwam er een Majoor b.d. van de Mariniers, de leider van de groep die een nabootsing van de landing zou uitvoeren om te vertellen dat de operatie niet door kon gaan. De zee was te wild en de stroming veel te sterk, zodat de uitvoering van de operatie niet verantwoord was. Dat was wel een grote teleurstelling, maar wij herinnerden ons dat de invasie in 1944 ook een dag was uitgesteld vanwege de weersomstandigheden. Het was jammer van de landing, maar we genoten desondanks wel van een heerlijk stukje vlees en gebakken aardappelen met een goed glas wijn uit Israël.

Uitgebreide lunch op het Scheveningse strand

Deze dames waren er helemaal klaar voor

Stukje geschiedenis van de Brigade

Onze voorzitter werd opnieuw aangekondigd en omdat er een groot aantal burgers bij de aanwezige gasten was, vertelde hij wat uitgebreider over de geschiedenis van onze brigade. De lunch werd afgesloten met een heerlijk ijsje met vruchten. Als afronding van de bijeenkomst gaf Victor Laurentius nog een uitleg over een schilderij dat op het podium stond. Hierop was een voertuig van de brigade afgebeeld met een tweetal militairen en een groot aantal jongelui, die zich op dat voertuig hadden geïnstalleerd en overduidelijk meegenoten van de toejuiching van de menigte langs de weg. Om de geschiedenis van de oorlog en de intocht niet te vergeten, werd het schilderij aangeboden aan de rector van het 1ste

VCL (Vrijzinnig Christelijk Lyceum) in Den Haag, die dat in grote dank aanvaardde. De in het paviljoen aangebrachte fotoserie over de intocht van de Brigade in Den Haag had al veel aandacht gehad tijdens de lunch. De fotoserie is aangeboden aan conservator Hans Sonnemans om in ons museum te worden tentoongesteld. Ondanks dat de geplande landing in Scheveningen niet kon plaats vinden heeft de Stichting Peter Tazelaar ons bijzonder verwend en prima propaganda gemaakt voor de Brigade en het Garderegiment. Daarvoor zijn wij natuurlijk heel erkentelijk en dankbaar. Graag voegen wij daar onze dank aan ons garderegiment aan toe voor het vervoer van en naar Scheveningen.

Jammer genoeg kon de landing niet doorgaan

Billboard Landmachtidagen met Kolonel der Fuseliers b.d. Tony Herbrink en Korporaal Eileen Stephan (17 Herstel compagnie)

VERZOEK VAN DE PENNINGMEESTER

Tekst; Luitenant-kolonel der Fuseliers Henk Laurens

De penningmeester van de VOSKNBPI

2012 is alweer een paar maanden onderweg en het onderwerp contributieheffing staat weer op het actiepuntenlijstje van uw penningmeester. Was het ieder jaar al een belangrijk punt, dit jaar en volgende jaren wordt het nog belangrijker om uw bijdrage binnen te krijgen. Helaas is onlangs duidelijk geworden dat de aangevraagde subsidie van het Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteranenzorg (V-Fonds) lager uitgevallen is dan gevraagd en het zal de komende jaren zeker niet beter worden.

Automatische incasso

De automatische incasso van de contributie heeft al plaatsgevonden, maar dat is jammer genoeg niet helemaal vlekkeloos verlopen. Waarschijnlijk hebben enkele van u de bankgegevens gewijzigd of de afboeking niet juist herkend, waardoor deze niet heeft kunnen plaatsvinden. Ook van een groot aantal

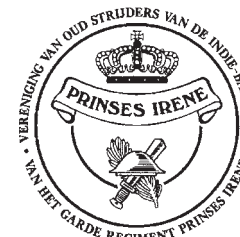
leden die de vereniging niet hebben gemachtigd, is de contributie nog niet ontvangen. Ik wil alle leden VOSKNBPI die zelf jaarlijks hun bijdrage overmaken, maar dat nog niet hebben gedaan en diegene die hun incasso zonder bericht hebben ingetrokken of de afboeking hebben gestorneerd, vriendelijk, maar toch dringend, verzoeken de contributie voor 2012 alsnog zo spoedig mogelijk te voldoen. De verschuldigde contributie van tenminste € 10,00* kunt u overmaken op ING bankrekeningnummer 1999533 t.n.v. Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene of op Rabo bankrekeningnummer 334206715 t.n.v. Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene. De leden die nog niet hebben betaald zullen binnenkort ook een persoonlijke betalingsherinnering per post van mij ontvangen. Alle leden die zelf jaarlijks de contributie overmaken, wil ik attenderen op de mogelijkheid van automatische betaling of de mogelijkheid om de penningmeester te machtigen tot automatisch incasso.

**Een bedrag groter dan € 10,00 is uiteraard ook van harte welkom.*

Een stelling van het Nederlandse Leger uit de meidagen 1940

Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene

Voorzitter: H. Vleeming, St. Willebrorduslaan 8, 6931 ES Westervoort, tel. 026-3118271.
Secretaris: Th. J. van Alst, Nic. Beetsstr. 29, 6901 LW Zevenaar; tel. 0316-524002
 e-mail: t.alst@upcmail.nl
Penningmeester: W.G. ter Horst, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen, tel. 0575-519207
 e-mail: wg.terhorst@chello.nl. Bankrekening: abn-amro 53.25.60.396.

Vierde bataljon GRPI

Garderegiment

1946-1950
Reünie Commissie
4e Bataljon

Reünie Comité 4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene

Voorzitter: J.K. Kerssemakers, F.J.Thielpark 131, 5707 BZ Helmond,
Tel 0492 - 524366, juan111@hetnet.nl

Secr./Pennm.: Th.J. van Alst, Nic. Beetsstraat 29, 6901 LW Zevenaar;
Tel. 0316 - 524002, e-mail: t.alst@upcmail.nl

Kazernecontact: J.T.J. Beckers, Mgr. De Haasstraat 27, 5521 TA Eersel,
Tel. 0497 - 513218, e-mail: jtj.beckers@kpnplanet.nl

Lid: M.W. Knoll, Achter de Raaf 69, 4102 DD Culemborg, Tel. 0345 - 520853

Lid: B. Petersen, Van Pallandtdreef 20, 4101 KC Culemborg, Tel. 0345 - 520887

UIT HET DAGBOEK VAN JAAP GRAVESTEIJN 4 GRPI (RED: VANWEGE DE AUTHENTICITEIT ONVERKORT WEERGEGEVEN).

1-4-'49 Vanmorgen de deuren van de wep weer wat laten lassen daar ze wat ontzet waren, ook gaan we verhuizen naar Toeloengagoen, ik ben benieuwd wat dat wordt.

2-4 Vanmorgen aan het verhuizen geweest naar Toeloengagoen, dat ligt over de Kali Brantas tussen Blitar en Kediri maar meer op de kust aan, we kwamen er zonder brokken en ook de terugweg was goed. Vanavond, ik zou me net gaan mandiën, vroeg Majoor Hellemons me hem even de stad in te brengen, we reden weg en juist begonnen de peloppers in de straat achter ons te schieten, ik dacht we zullen door die straat rijden, eens even kijken, en nam de bocht met grote snelheid, maar stratenmakers hadden daar gewerkt en fijn grint gestrooid, de wep gleed finaal van de weg af tegen een zware paal van het electra, de paal om, kortsluiting overal en de wep beschadigd, ook de wielen vóór sporen niet meer en morgen zullen we vertrekken naar Toeloengagoen, zwaar pech.

3-4 Vanmorgen toch meegegaan maar 't was niet makkelijk rijden, zonder problemen kwamen we in Toeloengagoeng.

4-4 Rustig en de boel wat recht gezet en wat brieven gepend.

5-4 Vanmorgen mee geweest naar Kediri zonder wep, de laatste dagen werden de colonnes nogal beschoten, maar nu bleef het rustig, ik hoorde dat een van de twee wep's van de Jagers op een trekbom is gereden, vijf man gesneuveld, vanmorgen is ook een brencarrier van ons op een trekbom gereden, drie man dood, de Grenadiers hebben de twee laatste dagen drie doden, het gaat weer hard.

Pantserwagen uitgeschakeld door een mijn.

6-4 Rustig vanmorgen, alleen wat brieven geschreven.

7-4 Rustig.

8-4 J den Das, Derde Cie, die ook verwondingen had opgelopen bij het ongeluk op 5-4 is overleden, hij is de vierde. Vanavond hoorde ik dat m'n oude baas korporaal Jan vanPolanen-Petel die in december de baas was over de weappon-carriers ook gesneuveld is, hij zat achter het stuur van z'n zelf gepantserde wep maar tegen een rake trekbom moet alles het afleggen.

9-4 Rustig, vanmiddag goot het pijpenstelen en het dak lekte, we dreven haast de kamer uit.

10-4 Zondag. Vanmorgen ben ik met Baltus z'n Herrington naar Kediri geweest. Toon wou naar de kerk, de pantserwagen ging mee als geleide en tien jongens achter in de bak, twaalf uur waren we weer thuis, alles was en bleef rustig onderweg.

11-4 Rustig.

12-4 Vandaag reed ik voor Arie Hagen fourage naar Trengaleg, dat in de bergen bij de zee ligt, de Kali daar was aan het bandjhirren, de weg stond blank, heen moesten twee carriers me lostrekken omdat ik bijna tot de bak in de blubber raakte. Terug liet ik de wagen op een Tjackra post achter en lopend door het snel stromende water, soms tot aan ons middel kwamen we na 1 ½ uur bij de volgende post vanwaar we per auto werden thuis gebracht.

13-4 Vandaag voor T. de Bont naar Kediri geweest fourage halen, alles was en bleef rustig.

14-4 Vanmorgen moest ik weer fourage rijden naar Trengaleg. Arie moest mee om zijn wagen op te halen maar de weg was onberijdbaar, de wagen gleed van de weg af en kwam muurvast te zitten, de carrier bracht hulp en verlossing. Tot een KM voor de tweede Tjackra post konden we komen, koelies van die post pikolden de fourage verder.

15-4 Vanmorgen moest ik weer naar Trengaleg met een driekwart tonner, de kali was gezakt en met veel moeite kwamen we er door, de carrier en ik en op de tweede post, de dag fourage laadde ik af, en twee carriers brachten me naar de derde post, dat stuk weg was geheel verlaten de kampong huizen stonden leeg, volgens de jongens van de carriers was het daar link maar er gebeurde niets. We stopten bij de derde post, de fourage er af en twee andere nu vicker-carriers en door naar de Derde Compie, gaf daar de fourage af en Arie kon zijn wagen mee terug nemen, om zeven uur waren we weer thuis.

16-4 Vanmorgen moesten Arie en ik ieder met een wagen weer naar de Derde Compie met week fourage, tot de eerste post ging alles goed, maar het had er gegoten, tussen de eerste en tweede post lag een dicht gegooide kuil in de weg, ongeveer veertig meter lang alles blubber, de eerste carrier kwam er door, ik bracht het tot 3/4 maar zat toen vast, Arie kwam tot de helft (zijn wagen heeft geen voorwiel-aandrijving) en zat toen op het punt van omvallen in de berm, de tweede carrier kwam er ook door, zou Arie er uit trekken maar raakte zelf vast. De eerste carrier zou de tweede er uit trekken maar dat lukte niet. Mijn driekwart tonner er ook voor en ja dat lukte, waarna de carrier nog eens door de blubber ging om de kraanwagen van de Genie die op de grote weg de opgeblazen brug aan het vervangen was met een Baileybrug om hulp te vragen, maar bijna aan het eind raakte de carrier weer vast en was buiten bereik van onze sleepkabels, toen ging ik met drie

man maar lopend, na een uurtje bereikten we de Genie en hoewel hun werk voor die dag er op zat waren ze bereid mee te gaan om ons uit de problemen te helpen. Via een blok aan een palm trok de kraanwagen Arie's wagen naar ons toe en daarna de carrier naar hun toe, waarna de carrier probeerde via een omweg weer bij ons te komen, dat mislukte en hij raakte zo vast dat zelfs de kraanwagen het moest opgeven en de Genie naar huis ging.

Vernielde brug

Gedrieën gingen we verder, gaven de fourage af op de post en overlegden wat te doen. De carrier was teruggeden naar z'n maat in de sawah. Wij waren met z'n vieren, twee jongens van de Derde Compie die terug moesten, Arie en ik, twee van ons wilden doorrijden maar de andere twee niet dus bleven we wachten, na een tijdje kwam een carrier terug en kregen we ook nog zes Tjackra's mee naar de derde post met hun auto. Na een kwartier kwamen we bij het linke stuk, de Tjackra's en vier man van ons gingen lopend vooruit, nauwelijks waren ze uit zicht verdwenen of daar begon een behoorlijke schietpartij, de kampong zat vol peloppers.

Ze schoten behoorlijk, maar hun mortier bommen vielen in de sawah, met Arie zat ik achter een paar dikke bomen, maar toen ze hun vuur verlegden lieten we ons in de natte sawah rollen, er was voor ons niet door te komen, we trokken terug op post twee, maar de dag was nog niet om, de jongens bij de sawah carrier moesten nog eten en drinken hebben en ik mocht het brengen, maar terug gleed de wagen van de weg en konden we lopend de carrier ophalen voor hulp, het werd een lange dag.

Wordt vervolgd.

Vijfde bataljon GRPI

Reüniecommissie 5-GRPI

Tijdelijk contactpersoon: W.G. (Wim) ter Horst, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen

wg.terhorst@upcmail.nl

Bankrekening ABN - AMRO 53.25.60.396 t.n.v. de Ver. Oud Strijders Indië Bataljons GRPI

UIT HET DAGBOEK VAN F. MULDER, 5 GRPI [RED: VANWEGE DE AUTHENTICITEIT ONVERKORT WEERGEGEVEN].

Op 10 februari mag ik het bed uit, vrij rondlopen en in Solok gaan passagieren. Vaak ben ik in de kantine.

Op 11 februari zeg ik Solok vaarwel en ga per trein naar Singkarak terug. Het bivak is intussen goed opgeknapt; de bevolking weergekeerd; ons voorterrein een “park” in wording, wat voor een groot deel het werk van onze gevangenen is. Ik ontdek een goede slogan, waarop Indië verder kan: “Het ware wapen der vrijheid is niet het geweer, maar de patjol; niet de handgranaat, maar het zaad”, dit zijn de garanties die Indonesië nodig heeft.

Op 15 februari trekt weer een grote patrouille, nagenoeg het gehele peloton uit Soumani, voor vijf dagen naar Soelit Air, om wellicht een goede vangst te doen. Deze plaats is nog steeds een broeinest van peloppers. 's Avonds wordt er tegen de duisternis, die hier snel invalt, op een stuk ijzer geslagen, wat voor de bevolking betekent dat de avondklok is ingegaan.

Op 17 februari wordt tijdens een patrouille, door vuur een vrouw gewond, die snel per auto naar het hospitaal in Solok vervoerd moet worden. Het eerste peloton moet gefoerageerd worden, boven in de bergen. Ik ga als begeleiding mee, 15 km de bergen in, naar Soelit Air. De weg gaat langs prachtige vergezichten, onder rotspunten door die dreigend boven je hangen, over gevaarlijke haarspeldbochten, waar de vijand loeren kan en langs ijzingwekkend diepe afgronden. Als je hier invalt, kun je het beste voor drie dagen gevechtsrantsoenen meenemen. Zonder vuur van de tegenpartij bereiken we ons peloton. Blij zijn ze als ze ons eten ontvangen en zelfs de post uit Nederland.

Op 20 februari gaat ons peloton, voor vijf dagen het eerste peloton aflossen. Het kamp in Singkarak blijft minimaal bezet. Ik mag i.v.m. herstel van mijn

sleutelbeenbreuk niet mee. Op patrouille die avond houden we de Ronda-Kampong bij een kopje thee gezelschap, terwijl de regen op het wachtgebouw neerklettert. Het weer is hier toch anders dan in Padang. Nu de kentering komt en het weer van droge naar natte moesson omslaat, lijkt het op herfstweer. Bladeren en takken waaien van de bomen af, het water van het meer komt aanrollen en geeft een soort branding: het stormt. Op wacht zit je met een trui aan, je waait zowat de boomstelling uit, de regen striemt je in het gezicht en gaslampen waaien uit. Nu het peloton weg is, is het rustig; je hebt alleen wacht- en patrouillediensten.

Op 23 februari komt de compagniescommandant overdag in de stelling naar me toe rennen en schreeuwt: “Stoelen uit de stelling, pet op, de kolonel komt er aan.” Op een inspectiereis doet de commandant “U”-brigade Singkarak aan en is spoedig weer verdwenen, richting Moeko-Moeko. Het dagelijks leven gaat hier door met o.a. kinderen die om eten vragen, de trein van 12.00 uur die binnen rolt voor foerage en post, daarna twee carriers, die eten moeten brengen naar ons peloton in Soelit Air en tenslotte schrik je je een bult in de nachtelijke stelling en ben je klaarwakker als een klapper voor je neus uit de boom valt....

Op 25 februari komt ons peloton, bezweet en onder het stof onverwachts terug vanuit de bergen. 's Nachts valt de TNI ons weer aan met mortiervuur, waarvan de granaten niet ontploffen.

Zo zijn alle dagen van de week, inclusief het weekend, hetzelfde. Alleen op zondag is het iets anders. Langer slapen totdat de aalmoezenier of veldpredikant komt. Dan worden de ramen opengegooit, het peloton ontwaakt snel, de kerkdienst begint aan het meer onder een strakblauwe hemel, een rokende Merapi en met sawahs, die een volle rijpe vracht dra-

gen. De natuur deze morgen is traag en loom, want een hete zon en wind komt je tegemoet.

Een 3” mortier wordt vervoerd op de rug van een paard bij 5 GRPI

Op 28 februari gaat 's nachts wederom een patrouille richting Soelit Air. Bij het eerste vijandelijk treffen ketst een kogel af op een koppel: geluk gehad...!! Drie handgranaten worden vanuit de bergen naar beneden gegooit. Ze ontploffen, scherven vliegen in het rond, één hand van de jongens zit vol met staalsplinters... Als vergelding gaan de andere dag 40 mannen op pad en vallen van drie kanten de kampong van gisteren aan en maken schoon schip. Intussen varen motorboten over het meer van links naar rechts, naar Tembok. Op deze vijandelijke boten wordt door ons gevuurd met de Vickers in de hoop zo de TNI te verdrijven.

Op 28 februari stoppen in de voormiddag twee auto's bij ons kamp. Uit deze witte jeeps stappen vertegenwoordigers van United Nations, twee Australiërs, die na controle richting Moeko-Moeko verdwijnen.

Op 2 maart trouwt de Baboe met een keukenkoe. De plechtigheid voltrekt zich in het huis van de inlichtingendienst in het bijzijn van de Kapala Kampong.

Op 4 maart, als ik in de stelling zit, komt er een maat op me afrennen, die brult: “is de Luit al bij je geweest. Nu, je moet mee naar Moeko-Moeko, want allen zijn daar op patrouille en vier man zijn daar nog over. Ze verwachten daar vanavond een overval.” De wacht wordt overgenomen en gewapend rijden we weg, 24 km noordwaarts. Bij de brug over de Ombilin nemen we de wacht over. Zou de TNI nog komen? Doch het blijft stil. Als het peloton van Moeko-Moeko terug is, gaan we terug naar huis over de hobbelige gaten in de wegen, de kampongs verdwijnen achter ons.

Op 5 maart ga ik voor een tafeltenniscompetitie als vertegenwoordiger van ons bataljon naar Solok.

In de maand maart is het vaak zwijnenjacht, waarbij de inlanders zich melden als drijvers. Deze beesten verwoesten de sawahs, die nu in volle rijpheid staan. Zo kom je nog aan een mals stukje vlees voor de keuken.

Op 11 maart breken er pokken uit in Soelit Air. We moeten met drie jeeps en een wapencarrier weer 700 mtr hoog de bergen in om deze ziekte te lijf te gaan. Twee inlandse verpleegsters gaan mee. Veel inlanders worden die dag geholpen, totdat om 12.00 uur de dokter wordt teruggeroepen naar Solok voor een gewonde. Een inlandse arts werkt verder de bevolking af. Honderden mensen zijn die dag weer blij.

Als 14 maart op de kalender staat, moet ik naar Padang en eigenlijk terug over de oude actieroute. Over 1200 mtr hoge bergen rijden we, een tocht van 150 km heen en terug. De bergnatuur is bewonderenswaardig en is thans beter te waarderen dan toen we voor de vijand moesten uitkijken tijdens de actie; maar naarmate we Padang naderen, wordt het triester en midden op de dag ontaardt het weer in een stortregen. De prachtige grote kampong Kota Gedang is totaal uitgebrand. Hatta werd daar geboren. Via Loeboek Selassih komen we langs post Ladang Padi. Deze post is nu opgeheven en op diverse hui-

Een gewonde 5 Irene-man (beenschot) krijgt medische hulp

zen staat te lezen: “te koop”, “te huur”. Over de kali's liggen nu door de Genie gebouwde baileybruggen en zo gaat de actie van toen weer als een film voorbij. Op de terugweg moeten we wachten op een Chinees convooi, dat meegenomen moet worden, zodat de terugtocht helaas niet twee, maar drie – en – een - half uur duurt. Als we Singkarak naderen, wordt de lucht blauw en de zonnestralen maken ons warm en blij. Een dag in de tropen begint vroeg, want om 6.00 uur breekt het licht snel door, de sterren vervagen, veel vrouwen uit de kampong trekken naar het meer

en na zich gewassen te hebben, knielen ze op hun meegebrachte bidmatje naar het westen gekeerd, naar Mekka, hun heilige stad. Het hoofd is bedekt met een sluier en zo begint hun dag voor hun Allah.

Op 18 maart gaan we gepakt en gezakt, met noodrantsoenen bij ons, de bergen in naar de overkant van het meer, 1600 mtr hoog, om morgenochtend na een omtrekkende beweging gemaakt te hebben een bende op te jagen, die dan in handen van het derde poloton zal moeten lopen, welk peloton in hinderlaag zal liggen. De bergen zijn kaal, de weg steil, de bepakking drukt op je rug, terwijl de zon je geselt. Om de tien minuten is het rusten. Dit zal één van de zwaarste patrouilles worden. We zitten al 700 mtr

hoog en de zon brandt heter en feller, een korporaal van ons wordt bevangen door de hitte. Terug moeten we, want de berg is te steil en we zijn pas op de helft. Op de weg terug gekomen, wordt er van een paar nog frisse mannen een patrouille geformeerd, die naar Soumani gaat om een auto te halen. Het is nog negen km daar naar toe en we besluiten dan ook op de passaar van de volgende kampong een paar wagentjes, getrokken door paarden, te vorderen die ons naar Soumani zullen brengen; zo zijn we een rijdende patrouille geworden en bereiken die middag de plaats van onze bestemming. Het militaire voertuig haalt ons af en zo wordt de patrouille teruggehaald. Jammer dat we ons doel niet konden bereiken.

S-ireentje 75

Het reüniecomité van het 6e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene wordt gevormd door:

Voorzitter: Harry Vleeming, St. Willebrorduslaan 8, 6931 ES Westervoort, tel. 026-3118271.

Secr/Penn: Frans Sturm, Adr. v/d Horststraat 28, 1065 GX Amsterdam, tel. 020-6171262. Email: f.sturm@kpnplanet.nl

Piet Peters, Kasteelsepad 7, 6686 EX Doornenburg, tel. 0481-423410.

Postbank: 755584848 ten name van F. Sturm Adr. v/d Horststraat 28, 1065 GX Amsterdam

**Tekst : P. Peters
3 Maart 1948.**

Nog geen 20 jaar, oproep militaire dienst. Een spannend avontuur, het overkomt je.

Met de bus naar Arnhem. In Angeren komt Gerrit Polman in de bus, mijn moeder zegt: "hij heeft al een traantje gelaten".

In Arnhem bij het station staan de kaderleden van Prinses Irene ons al op te wachten, en zo gingen we dwars door de binnenstad naar de Menno van Coehoorn kazerne.

Daar aangekomen worden wij gedirigeerd naar de Saksen Weimar kazerne, hoger de bult op. Daar aanmelden, een medische controle en gebouw 3 is onze

verblijfplaats. Binnen een dag heeft de foerier ons in 't bruine uniform gestoken. En de opleiding neemt een aanvang. We wennen aan reveille om 5.30 uur, het maken van het wolletje en elke dag scheren van onze nog donzige baard met het Gillette apparaat, met kwast en zeep.

Elke dag inspectie, schoenen poetsen, broek persen, koper poetsen. Wat waren we druk.

En dan, denken hoefde niet meer, er werd voor ons gedacht en na enige tijd kwam het geweer, een Lee Enfield, het nummer stond op ons netvlies, het mijne was nr.60c6500.

Foto: Onze eerste opvang Menno van Coehoorn

En zo begon het soldatenleven, met exercitie en wacht lopen of staan; 24 uur op wacht, 2 uur op en 4 uur af. Maar met mij liep het anders, op een ogenblik had ik pijn aan een vinger, op ziekenrapport, een lapje boorwater er om heen en dienst doen. De derde maal ziekenrapport, een dokter aanwezig, die kwam kijken naar ernstig letsel; hij ziet mijn vinger en zegt "Panaritium", latijns voor fijt. Direct naar het militair hospitaal: "Onder de Linden". Daar aangekomen, een volle wachtkamer, en de boodschap: "hier blijven, direct het bed in"

De volgende morgen operatie onder narcose. En zo was ik ineens patiënt, na 3 weken werd ik ontslagen. Na een paar dagen verlof weer melden op de Saksen Weimar.

De eerste 6 weken zaten er op, en wij waren soldaat van het Garde Regiment Prinses Irene. Wij leerden schieten, gingen op velddienst en vóór het verlof moest het geweer blinken, het was nooit gepoetst of er was wel ergens 'n pluisje, maar alles went, ook de voeten met blaren. We kregen een paar nieuwe schoenen en een paar tweede hands, waar je niet in kon lopen. Zo werd het zomer en een uitzending naar Indië was onze bestemming. Maar ineens bericht, de hele kamer ging naar Suriname, behalve twee personen en één van die twee was ik. Ik was erg graag mee gegaan, maar ik hoefde niet.

De Suriname mensen kregen 10 dagen verlof en op de dag dat ze naar de boot gingen stond ik op wacht, een nat sportbroekje van mij hing aan mijn bed te drogen en ik hoopte dat het bleef hangen. Maar het was verdwenen met de boot mee naar Suriname. Mijn moeder een sportbroekje gemaakt, en zo kon ik met een gerust hart verder leven. Zo gingen we ook op mars 40 km, met een grote boog om Arnhem heen, heuvel op heuvel af. Na afloop voeten wassen

met koud water; er waren nog geen douches. En dan het traktement 1 gulden per dag. En bijna iedereen rookte, het was geen vetpot. Maar zo was onze militaire loopbaan in een cadans gekomen en werden we klaar gestoomd voor de grote reis naar de tropen. Dat was voor ons, jongens van de vlakte, een groot onbekend avontuur.

Het begon met het afscheid van Harskamp. De aankomst op station Ede, waar alleen voor ons een trein klaar stond. Een afdeling MP met witte helm op, was present en werd door ons hartelijk gegroet. Dat was een opsteker om de rit naar Rotterdam wat aangener te maken.

Het was een rit onvergetelijk, naar de Lloyd kade en daar lag de boot S.S. Waterman.

Een grote loopbrug en allemaal de plunjezak op de rug, in ganzenmars het schip op.

Onder het ruim in, een slaapplek opzoeken en met reddingvest naar boven voor de sloepenrol. Na het Wilhelmus mochten familie en vrienden op de kade komen en we zagen naambordjes van enkele kameraden, en de afvaart begon.

Afscheid in Rotterdam

21 Dagen op een zeeschip, met corvee en met zeeziekte en Nonnenkoor van Casanova en het Paardenhoofdstel aan de muur en de Tango van Malando, Ole Quapa.

Wat over is, is enkel nostalgie, heimwee naar de jaren van onze jeugd, die voorbij is.

Tempus Fugit, de tijd vliegt.

Zevende bataljon GRPI, bataljon Berdjalan

Reüniecommissie van het 7e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene,
Wim ter Horst, Secretaris/Penningmeester, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen,
Tel. 0575-519207, wg.terhorst@chello.nl.

Teus Meijer, (Sociaal contactpersoon voor de regio Zuid West Nederland)
Stationsweg 54 F 3233 CT Oostvoorne. Tel. 0181- 485089.

Sjaak Besteman, (Sociaal contactpersoon voor de regio Noord West Nederland)
Druckerstraat 31, 1814 RG Alkmaar. Tel. 06-29041313.
Bankrekening: 43.89.98.499 beiden ten name van Bataljon Berdjalan,
Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen.

HERINNERINGEN VAN NEL VAN GULIK, WEDUWE VAN P. VAN GULIK (COMMANDANT 2E COMPAGNIE 7 GRPI)

Gezellig weer die bekende gezichten in de laatste vaandeldrager te zien, herinner me nog goed de eerste boekjes die we kregen met gezellige puzzels die Henk Krist altijd maakte. Automatisch gingen mijn gedachten terug naar de jaren 1949 - 1950 - 1951 toen ik op de Oranje een telegram kreeg, dat bestemming Sumatra niet door ging en dat ik naar Nieuw Guinea moest gaan en was toen echt een beetje angstig. Gelukkig zag ik in Batavia mijn man aan de kade staan en met hem zou ik per boot naar Nieuw Guinea gaan. Een tocht die ik niet graag over zou doen, iedereen was zeeziek.

In Hollandia (red: toenmalige hoofdstad van Nederlands Nieuw-Guinea, thans Jayapura geheten) aangekomen stond Hans Beij ons op te wachten en vertelde vol trots dat ze een huis voor ons gevonden hadden en wat voor een huis? Toen we binnen kwamen moest er eerst een wilde hond dood geschoten worden en de witte mieren hadden hun best gedaan zodat je ook af en toe door de vloer heen zakte.

Woonhuis van Gulik

Tekst bewerkt door : Wim ter Horst

Onze barang was ook slechts voor de helft aan gekomen en wij sliepen de eerste weken op hele kleine tampatjes. Door de mannen moest er hard gewerkt worden, de kerk moest opgebouwd worden en ze moesten ook een kantine bouwen en alles in een paar dagen gebeuren, omdat alles voor kerst klaar moest zijn. Op kerstavond zat ik als enige vrouw met jongens die hun koppen kaal geschoren hadden bij een kerstboompje die ik uit Holland had mee genomen, en voelde me niet helemaal senang.

In het begin was het niet erg gemakkelijk, we kregen brood dat wel op krentenbrood leek, maar in feite beestjes bevatte. Soortgelijke beestjes zaten ook in de soep. Ik moest op hout leren koken, je kreeg eten voor een maand. Groente, vlees of vis was er bijna niet, af en toe kreeg ik van een zendingspost wat groente.

Mijn eerste kind werd daar geboren in de ziekenboeg van het Kloofkamp, na een paar maanden werd ze erg ziek omdat de artsen niet zoveel verstand hadden van kinderen en moest naar Ifar naar het ziekenhuis waar ze ook malaria tropica kreeg omdat de verpleegsters vergeten waren de klamboe goed af te sluiten. Om de beurt werd ik door de mannen Jansen naar Ifar gebracht (weet niet of ik de namen goed schrijf.) Veel namen ben ik jammer genoeg vergeten, maar weet nog wel dat Bongers, Bey en van der Schueren af en toe bij ons op bezoek kwamen. Van enkele krijg ik nog kerstkaarten waar ik erg gelukkig mee ben.

Kloofkamp

Jammer genoeg zijn mijn man en ik niet vaak naar een reünie geweest, de eerste jaren dat we in Holland waren had hij last van een hernia en ging van het ene ziekenhuis naar het andere en ook is hij nog enkele jaren naar Suriname geweest en de laatste 27 jaar van zijn leven was hij ziek.

De eerste jaren van mijn huwelijk waren dan niet altijd gemakkelijk en het was dan ook een echte ont-

groening als ik nog terug denk aan Nieuwjaarsdag 1950. Papoea mannen die in origineel tenue (compleet met grote netten op hun hoofd en uitgerust met peniskokers) voor onze deur stonden en daar het Wilhelmus voor ons zongen. Dit is iets wat je altijd zal blijven herinneren en toch denk ik met vreugde terug aan die goede oude tijd.

P. van Gulik op zijn 80ste verjaardag

OPROEP AAN DE CONTRIBUANTEN “VAANDELDRAGER” BEHORENDE TOT 7 GRPI.

Tekst : Wim ter Horst

Vanaf het jaar 2003 hebben wij verschillende leden van ons Bataljon, die om bepaalde redenen niet meer naar onze reünies (kunnen) komen, een brief gestuurd met de vraag, of zij ons Regiments-

blad “De Vaandeldrager” nog wel op prijs stelden. Ruim 50 leden hebben daar positief op gereageerd en daarbij aangegeven, dat zij bereid waren daartoe jaarlijks een bedrag(je) over te maken op de Bank of Girorekening van Bataljon Berdjalan. Meerdere hebben mij gevraagd een acceptgiro mee te sturen met de Vaandeldrager, maar dat is heel moeilijk uitvoerbaar omdat het slechts plm. 50 adressen betreft op een bestand van 2250. Derhalve is toen besloten om jaarlijks éénmaal een kleine oproep in de Vaandeldrager te plaatsen en dat gebeurt dan bij voorkeur in het eerste nummer van het jaar.

Nu het jaar 2012 inmiddels van start is gegaan hebben enkele leden deze “contributie” voor dit jaar

reeds overgemaakt, maar ik wil de overige contribuanten oproepen om hun bijdrage voor dit jaar (voor zover er nog niet is betaald) over te maken op onze bankrekening 43.89.98.499. Deze rekening staat op naam van Bataljon Berdjalan te Zutphen. De bijdrage is vrijwillig maar de kostprijs is ongeveer € 15,- per jaar. Uw penningmeester zal u dankbaar zijn.

Een gevechtsstelling van de Prinses Irene Brigade wordt uitgebeeld.

Genootschap Vrienden van de fuseliers

Voorzitter: Kolonel b.d. Jan van Lieverloo

Vice voorzitter: Bert van Drunen

Secretaris: Nelleke Swinkels - van de Vorst

Ledenadministratie: Heidi van Leest

Penningmeester: Aalmoezenier M. Spies

Voor meer informatie: nellekeswinkels@onsbrabantnet.nl, tel. 06 54796857

GENOOTSCHAP VRIENDEN VAN DE FUSELIERS BRENGT BEZOEK AAN KAMP VUGHT

Tekst: Nelleke Swinkels – van de Vorst, secretaris Genootschap

Op vrijdag 20 april bezocht een klein, select gezelschap van leden van het Genootschap Vrienden van de Fuseliers, het Nationaal Monument Kamp Vught. Nationaal Monument Kamp Vught is gevestigd op een deel van het voormalige SS Konzentrationslager Herzogenbusch, ook bekend als kamp Vught. Was het aanvankelijk de bedoeling dat we ontvangen zouden worden in het Geniemuseum van conservator Hans Sonnemans, kon dat op het laatste moment niet doorgaan vanwege een commando-overdracht op de Van Brederode kazerne. Gelukkig heeft Hans goede contacten en konden we dankzij zijn bemid-

deling terecht in Kamp Vught, waar we zeer gastvrij werden ontvangen. Onder de bezielende leiding van een van de gidsen van het Nationaal Monument werden we rondgeleid over het concentratiekamp waar behalve joden ook politieke gevangenen zaten. Indrukwekkend en zeer de moeite waard was het commentaar van de aanwezige Genootschapsleden. De boeiende middag werd afgesloten met een glaasje Calvados, uit de fles die aalmoezenier Spies van regimentscommandant Henk de Boer had meegekregen. Vicevoorzitter Bert van Drunen reikte met hulp van Nelleke regimentsspeldjes uit aan de nieuwe leden.

Overall waren grote billboards te zien met een foto van een jonge en een oudere veteraan. Hier twee bekende veteranen met het oranje-blauwe koord!

Het Fanfarekorps der Genie marcheert door en voor het Historisch Cluster.

Bataljonsflitsen

Gevechtsinsignes bij 17 Painfbat GFPI

Tijdens een waardevolle ceremonie in aanwezigheid van de uitzendvlag, ontvingen op respectievelijk 5 maart de Sergeant der Eerste Klasse Nelisse en de Korporaals der Eerste Klasse Bakx en Rijdsijk en op 10 maart de Sergeant-majoor Kaptijn, de Sergeant der Eerste Klasse van Lieshout, de Korporaal der Eerste Klasse de Haan en de Korporaal Evertse uit handen van Commandant 17 Painfbat, Luitenant-kolonel de Boer, het wel-

verdiende gevechtsinsigne voor gevechtshandelingen, verricht in uitzendgebieden.

Landmachtmedaille

Op 12 maart heeft de Korporaal der Eerste Klasse Out de Landmachtmedaille op het bataljons appel van Overste de Boer uitgereikt gekregen. Deze medaille wordt toegekend aan militair personeel in actieve dienst, dat gedurende een langere periode operationele dienst heeft verricht bij parate eenheden of staven, waaronder in het buitenland.

Tevredenheidsbetuiging

Sergeant Porthaine

Op het bataljonsappel van 12 maart heeft de Sergeant Porthaine, onder toezicht van de Com-

mandant 13 Gemechaniseerde Brigade, Brigadegeneraal van der Laan, van Luitenant-kolonel de Boer een tevredenheidsbetuiging gekregen voor zijn bijzondere zorg en nazorg voor het personeel, waar hij tijdens zijn uitzending in Afghanistan commandant van was en hun nabestaanden.

De bijkomende stoffelijke blijk van waardering hiervoor bestond uit een ingelijst shirt van PSV (waar de Sergeant Porthaine een groot fan van is) met handtekeningen van alle spelers.

Partcours Militair

Het tweede evenement van de RHINO-bokaal dit jaar was het Parcours Militair dat op 15 maart werd gehouden in Oirschot. Het Parcours Militair is een

fysiek evenement waar op verschillende objecten militaire opdrachten uitgevoerd moeten worden. 17 Painfbat nam deel met twee teams. Deze teams presteerden uitstekend en waren fysiek veruit het sterkst van alle deelnemende teams en hadden ook de snelste looptijd op het parcours. Helaas gooide het onderdeel "afstand-schatten" roet in het eten. Omdat andere teams met name op dit onderdeel beter hadden gescoord, was een derde plaats in de einduitslag van het Parcours Militaire voor 17 Painfbat uiteindelijk het hoogst haalbare. In het klassement voor de RHINO-bokaal staat 17 Painfbat nu

op plaats twee, op één punt achter 42 Painfbat Limburgse Jagers.

Irene te Velde

Op 28 Maart is er weer een Irene te Velde gehouden voor 20 nieuwe Fuseliers. Wat opvalt is dat het aantal nieuwe instromers binnen het bataljon klein is (slechts 20). Hopelijk slaat de nieuwe media-campagne aan en zullen de aantallen snel groter worden.

Nieuw-Guinea herdenking

17 Infanterie Bataljon

Vrijdag 20 april 2012 heeft er op de Generaal-majoor de Ruyter van Steveninckkazerne te Oirschot een reünie van het 17e Infanteriebataljon Regiment Infanterie Chassé Nieuw-Guinea plaats gevonden. Tijdens deze 50ste reünie heeft Commandant 17 Painfbat GFPI, Luitenant-kolonel de Boer, een Nieuw-Guinea herinneringskruis uitgereikt aan Dhr. J. Nouwens. Het Nieuw-Guinea Herinneringskruis is ingesteld bij Koninklijk Besluit van 29 september 1962. Deze kan worden toegekend aan Nederlandse militairen van de landmacht, luchtmacht en marine, alsmede aan militairen van het voormalig Koninklijk Nederlands-In-

disch Leger (KNIL), die in Nieuw-Guinea of aan de aangrenzende wateren gedurende het tijdvak van 28 december 1949 tot 23 november 1962 tenminste drie maanden daadwerkelijke dienst hebben gedaan.

17 Infanteriebataljon Regiment Infanterie Chassé is voor haar optreden in Nieuw-Guinea door de toenmalige Bevelhebber der Landstrijdkrachten onderscheiden met het Bronzen Schild. Dat is de hoogste groepswaardering die door de commandant van de Landstrijdkrachten aan eenheden van de Koninklijke Landmacht voor buitengewone toewijding of bijzonder loffelijk optreden tijdens de uitvoering van een opdracht kan worden toegekend.

De waarderingsreden luidde:

“Voor buitengewone toewijding en bijzonder loffelijk optreden tijdens het verblijf in Nederlands Nieuw-Guinea in het jaar 1962.

De Bevelhebber Landstrijdkrachten

Luitenant-generaal G.J. Le Fèvre de Montigny”

Dit Bronzen Schild staat nog steeds op de oorspronkelijke locatie van 17 Infanteriebataljon op de kazerne in Oirschot.

CLAS- bokaal Onderdeel Oriëntering Teams

Op 25 April werd in Budel de discipline “Oriënteren voor onderdeelsteams” gehouden als onderdeel van de CLAS-bokaal en de Rhino-bokaal. Met zo’n 13 teams waren we aanwezig waarvan 2 veteranenteams en een damesteam. Al snel bleek dat oriënteren een moeilijke discipline is en veel teams gingen de fout in met het vinden van de juiste posten. Een mooie verrassing was dat ons damesteam uitzonderlijk goed presteerde; dit team werd namelijk tweede tussen alle nationale toppers voor wie dit werk dagelijkse kost is. Een geweldige prestatie dus van de Fuseliers der Eerste klasse Heijboer en Jansen en de Sergeant Remmen.

Wisseling van de erewacht van de Fuseliers, bij de ingang van het Historisch Cluster.

Het demonstratieteam van het Korps Rijdende Artillerie in actie met de erebatterij in ceremonieel tenue.

Bataljonsnieuws

‘We gingen naar het gebied waar je beter niet kon komen’

KEVIN COOLS HAALT AIB NA HEFTIGE UITZENDING

Kevin Cools (24) behaalde onlangs zijn diploma Aanvullende Instructie Bekwaamheid (AIB). Al 3 jaar werkt hij naar volle tevredenheid als instructeur bij het Schoolbataljon Zuid in Oirschot. Niks bijzonders zou je zeggen, maar nu komt het: Kevin Cools is Korporaal1.

Een baan als militaire instructeur is normaal gesproken alleen weggelegd voor onderofficieren. Korporaal1 Kevin Cools doorliep echter een volledig ander pad om uiteindelijk bij het Schoolbataljon Zuid aan het werk te gaan. In een vraaggesprek legt hij uit hoe zijn bizarre loopbaan bij de 13e Gemechaniseerde Brigade er uit ziet. We beginnen bij zijn uitzending naar Afghanistan in 2007.

Afghanistan

“Tijdens een verkenningsoopdracht in de Baluchi vallei in Afghanistan werd onze patrouille (een peloton van 17 Pantserinfanteriebataljon dat onderdeel uitmaakte van een 42 Brigade Verkenning Eskadron-lichting) beschoten met achtereenvolgens mortieren, RPG’s (een soort antitankgranaatwerper) en geweren. Toen we met onze YPR wilden manoeuvreren om inzicht in het terrein te krijgen, ontplofte een bermbom onder het voertuig. Na een paar seconden trok het stof weg en controleerde ik mezelf op verwondingen. Een brandwond aan mijn been was alles dat ik zag. Dat valt mee, dacht ik.”

“Ik wilde opstaan om mijn collega’s te helpen, maar ik zakte door mijn benen. Uiteindelijk lukte het me om me aan mijn armen op te trekken, een mitrailleur MAG te pakken en het gebied om ons voertuig heen te scannen. Later zijn de groepscommandant,

de plaatsvervanger en ik afgevoerd naar de Role-2 in Tarin Kowt. De AMV’er (Algemeen Militair Verpleegkundige) die me opving, was degene die me ook altijd les gaf; ik was nl. CLS’er (“Combat Life Saver”). Hij schrok wel even toen hij me binnen zag komen. Ondanks mijn verwondingen, waaronder spierscheurtjes in mijn rechterkuit, gekneusde ribben en inwendige kneuzingen, heb ik mijn uitzending afge maakt. Ik wilde persé niet terug naar Nederland.”

Schoolbataljon Zuid

“In mijn verlof na uitzending merkte ik tijdens een rondje hardlopen dat mijn knie flink pijn deed. Na een intensieve periode bij ondermeer de fysiotherapeut, het Centraal Militair Hospitaal en het Militair Revalidatie Centrum bleek het kraakbeen onherstelbaar te zijn beschadigd. Dat was funest voor mijn functie als infanterist. Via mijn groepscommandant kwam ik bij het Schoolbataljon Zuid terecht als hulpinstructeur.”

“Het 1e jaar was even aftasten, zowel voor mij als de instructeurs. Daarna kreeg ik hun vertrouwen en draaide ik zelfstandig AMO-groepen (AMO=Algemene Militaire opleiding). Inmiddels heb ik ook TFO, VeVa (Veiligheid en Vakmanschap) en groepen Nationale Reserve onder mijn hoede. Tirailleur Functie Opleiding (TFO) draaien vind ik het leukst; lekker het bos in en mijn energie kwijtraken. Fysieke dingen zoals marsen doe ik ook zelf, ondanks de pijn in mijn knie. Dat zorgt voor extra motivatie en doorzettingsvermogen bij mijn cursisten.”

AIB en de toekomst

“Onlangs heb ik de cursus Aanvullende Instructie Bekwaamheid gehaald. Een drieweekse opleiding die normaal alleen bestemd is voor ervaren onderofficieren. Bij de voorstelronde heb ik meteen open kaart gespeeld over mijn situatie; ik legde uit dat ik me graag nuttig wilde maken en dat waardeerden ze. Ze stonden ervan versteld dat ik meekon op het vereiste niveau.”

“Ik kijk nu voorzichtig naar de toekomst. Een mbo-studie pedagogisch werk jeugdzorg volg ik naast mijn werk om ook perspectief op een baan te hebben, mocht ik defensie ooit moeten verlaten. Ik heb nog altijd de ambities om onderofficier te worden binnen de landmacht, omdat ik mij als militair verder wil ontwikkelen dan ik in mijn huidige rang kan. Het is voor mij een moeilijke en onbekende weg om onderofficier te worden. Dit omdat ik door mijn knieblessure altijd een fysieke beperking zal blijven en dus een ander KMS-traject zou moeten doorlopen, met hier en daar de nodige aanpassingen. Ook na alles wat ik heb mee gemaakt, droom ik ervan om nog op uitzending te gaan waar dan ook. Ik kom er wel, hoe dan ook.”

BARTELSBEKER

Eerste Luitenants Manger en Romein, Bcie 17 Painfbat GFPI.

Na een succesvol verloop in 2011 is er dit jaar wederom uitvoering gegeven aan de infanterie vaardigheidswedstrijd om de Luitenant- generaal Bartelsbeker. Gedurende dit dagvullende programma heeft de B Compagnie hieraan vorm gegeven door de afvaardiging van twee mrat (medium range antitank) ploegen, twee gla (geweer lange afstand) koppels en twee infanteriepelotons (1/4/22). Ondanks dat dit in een luchtmobiele samenstelling plaats vond heeft

17 Painfbat GFPI toch verdienstelijk de 2e plaats in de wacht gesleept en hierbij alle andere pantserinfanteriebataljons achter zich gelaten. Bijzonder verdienstelijk was het optreden van de Fuselier Heijboer en de Korporaal der Eerste Klasse Geutjes die beste schutter van de wedstrijd op respectievelijk de Colt en de Glock.

Alle deelnemende eenheden werden op hun eigen specifieke vaardigheden getest door middel van schietvaardigheidstesten, kennistesten en fysieke proeven.

Het tactische scenario bestond uit een opdracht in bosrijke omgeving. Hierbij moest een overval worden gepleegd op een vijandelijk relaisstation. In de vuurbasis werd voor elk deelnemend peloton een gewonde aangewezen die afgevoerd diende te worden richting het startpunt.

Hierop volgde een opdracht in verstedelijk gebied. In Oostdorp moest een vijandgerichte aanval worden uitgevoerd waarbij een viertal vijandelijke strijders moesten worden uitgeschakeld. Ook hierbij werden gewonden opgespeeld m.b.v. van (burger) lotusslachtoffers en slachtoffers aan eigen zijde die werden opgespeeld doormiddel van MCTC (duelsimulatie).

Het schiettechnische scenario was verdeeld over vier stations: het schietcircuit op de Westerheide-banen, het theoriestation, de pelotonsgevecht schietoefening op baan ALFA en de gevechtsbaan. Tijdens het

schietcircuit werden de wapensystemen verdeeld over verschillende banen en werd er een uitdagende oefening geschoten, waarbij snelheid van handelen voorop stond. Onder tijdsdruk moest daarbij vanuit verschillende schiethoudingen worden gevraagd. Op het theoriestation werd de kennis van het peloton ge-

17 PAINFBAT GFPI B-“EAGLE” COMPAGNIE

Bergen-Belsen week 12

De afgelopen periode heeft voor de B-“Eagle” Compagnie in het teken gestaan van het opwerken naar niveau 3 in het offensieve gevecht. Door de nadruk op het vechten in het hoogste geweldspectrum en de innovaties die de invoering van de CV-90 35NL met zich meebrengt, is er weinig tijd om een keer gas terug te nemen en stil te staan bij het verleden. Tijdens de schietoefening Bergen is hier wel tijd voor geweest en is dit ingevuld door een bezoek aan het voormalige concentratiekamp Bergen Belsen. Onder aanvoering van de Aalmoezenier Marco Spies is er een korte introductie gegeven over de geschiedenis van het voormalig concentratiekamp Bergen Belsen en van de oefen- en schietterreinen Bergen-Hohne in het algemeen. Vervolgens was er een bezoek aan het museum. De vaak schokkende beelden

test. Daarbij kwamen de onderwerpen verbindingen, CBRN (chemisch, biologisch, radiologisch en nucleair), materieelherkenning, en het antitanksysteem Panzerfaust aan bod. Daarnaast werd de kennis van stafdiensstekens getoetst bij de Pelotonscommandant en de Opvolgende Pelotonscommandant.

Op baan ALFA moest het peloton, na een verplaatsing te voet onder tijdsdruk, ontplooiën en na een vuuroverval terreinwinnend voorwaarts gaan, om aansluitend het verdedigend gevecht te voeren. Tot slot was er de gevechtsbaan. De oefening startte in de eindloopgraaf, waarna het peloton achterwaarts moest tijgeren naar de bunker. In de bunker werd wederom gevraagd. Daar lagen ook twee gewonden die mee terug moesten naar de beginloopgraaf. Ook hierbij moest getijgerd worden met de twee gewonden. Al met al een zeer pittige oefening die het peloton als snelste van alle deelnemers had uitgevoerd.

in combinatie met ooggetuigenverslagen maakte dit bezoek meer dan de moeite waard en de 45 minuten die hiervoor waren gepland, waren eigenlijk te kort. Daarna volgde een rondleiding over het terrein, waarbij werd stilgestaan bij verschillende punten om aan de hand van dagboekfragmenten en ooggetuigenverslagen dieper in te gaan op de gebeurtenissen in het voormalige concentratiekamp. Al met al een indrukwekkend en leerzaam bezoek, waarbij een ieder weer bewust is gemaakt van het feit dat vrijheid niet vanzelfsprekend is, maar ook welke normvervalsing er kan optreden en welke gruwelijke gevolgen dat kan hebben. Het ethisch bewustzijn van de fuseliers is hiermee verder ontwikkeld, maar ook de oorsprong van ons regiment (de inzet van de Irenebrigade tegen de nazi's) is hierbij weer eens aangehaald.

R. van den Berg
CSM C-BEREN-Compagnie 17 Painfbat GFPI

Begin februari 2012.

Via de bataljonsadjutant ontving de compagnies-sergeant-majoor van de C-“Beren”- Compagnie 17 Painfbat GFPI de opdracht om steun te verlenen aan de Stichting Opkikker. Dit is een stichting die voor zieke en/of gehandicapte kinderen een dag organiseert in het kader van “even met iets anders bezig zijn dan je ziekte en/of handicap”.

De steunverlening ging in dit geval om een bezoek van Glenn van Moergastel, een 16-jarige jongen uit Etten-Leur, die een ernstige rugafwijking heeft, waaraan hij al diverse malen is geopereerd is. Kort geleden heeft Glenn van zijn artsen te horen gekregen dat hij nooit meer zal kunnen staan, of lopen.

Voor eenheid 5 van Ccie 17 Painfbat GFPI dus de uitdaging om een dusdanig programma neer te zetten dat Glenn ook daadwerkelijk zijn handicap een dagje kon vergeten. Nou, dat is gelukt!!!

Woensdag 14 maart 2012 was voor Glenn de geplande Opkikker-dag. Hij werd pas ‘s ochtends geïnformeerd over de dag, dus zijn hartslag schoot omhoog bij de aankomst van 2 militaire MB’s in Etten-Leur. Deze waren puur ter escorte, want Glenn moest i.v.m. zijn rolstoel in een taxi-bus vervoerd worden. Na aankomst op de Kazerne in Oirschot stond een static show klaar en we konden amper voorkomen dat Glenn alles zo in de zakken van zijn rolstoel zou laten verdwijnen; hij kon al die mooie wapens namelijk best wel gebruiken bij zijn computerspel “Call of Duty”. Alle wapens werden voor zover mogelijk gehanteerd en betast en er werd door diverse kijkers gekeken.

Na een goede lunch in de “Berenkuil” van de Ccie stond er een bezoek aan de LO/Sport op het programma waarbij eenheid 5 door Glenn over de hindernisbaan, de touwbaan en de klimtoren werd gejaagd.

Toen we touwen aan zijn rolstoel wilden knopen om hem op de klimtoren te hijssen, was zijn schaterlach over de hele kazerne te horen. Het moest maar niet gebeuren, maar bang was hij absoluut niet!

Om zijn vaardigheden voor “Call of Duty” te trainen werd Glenn in de SIM KKW (SIMulator Klein Kaliber Wapens)gezet, waarbij hij na een spannende schietwedstrijd uiteindelijk zijn vader met één treffer verschil versloeg. De volgende opkikkerdag wordt dus waarschijnlijk voor Papa van Moergastel; die had namelijk het een en ander moreel te verwerken.

Een ritje in CV-90 mocht uiteraard niet ontbreken. Glenn werd dus uit de rolstoel getild, achter in de

stoeltjes gesespt en hij vertelde via de head-set wel even aan de chauffeur waar hij heen moest rijden. Hij was druk bezig te manoeuvreren richting zijn rolstoel, maar kwam toen toch maar tot het besef dat hij die nog nodig had, dus de chauffeur krijg een luid “STOP!” over zijn headset door.

DANGER CLOSE

Geschreven door: Kap Wouter Linckens, Stafofficier Liaison Artillerie

Een fractie van een seconde is hoorbaar hoe de 81mm granaat door de laatste meters lucht snijdt en de detonatie klinkt ongewoon scherp en hard. Na een aantal schietoefeningen in Munster of op het Artillerie Schietkamp is de inslag van een 155mm, of 81mm granaat een heel gewoon geluid voor een waarnemer. Tijdens de schietoefening ‘DANGER CLOSE’ is de ervaring toch heel anders. Binnen 100 meter van de inslag dwingt de 81mm mortiergranaat onontkoombaar ontzag af.

In alle vroegte vertrekken de waarnemers van Oirschot naar ‘t Harde om op tijd in bunker CP7a te zijn. Om 8.30 uur wordt het doelengebied rondom de bunker in gebruik genomen en gaat de deur op slot tot het laatste schot van de schietdag. De kleine bunker beschikt over geen enkele voorziening en staat het gebruik van kompas of laser niet toe. De waarnemers zijn daarom aangewezen op eenvoudige hulpmiddelen: kaart, veldkijker en de draagbare radio RT9200.

4 Kilometer verderop heeft de 81mm mortiergroep van de C Compagnie inmiddels met twee mortierstukken stelling betrokken en dus is het tijd om de procedure in praktijk te brengen.

Tussen 100 en 300 meter voor de bunker is het behoorlijk druk in het doelengebied: er staan meerdere

Na in de Berenkuil nog een rugzak met “goodies” in ontvangst te hebben genomen en welverdiende bos-bloemen voor moeder en begeleidsters, was het tijd om weer huiswaarts te gaan. Maar niet nadat de Ccie nog de welverdiende Opkikker speld van Glenn had gekregen en de bedankjes de Berenkuil door vlogen.

Uiteraard heeft eenheid 5 dit met veel plezier gedaan en het grootste compliment kwam uiteindelijk nog van Glenn zelf. Met pretoogjes en een glimlach van oor tot oor riep hij ;

“DIT WAS DE MOOISTE DAG VAN MIJN LEVEN”

En zo kan je vreselijk veel bedankjes krijgen als eenheid, maar zo’n glimlach en zulke woorden zijn;

“ONBETAALBAAR”

personenauto's, pantserwrakken en rompschijven opgesteld. De waarnemingsgroep van de B Compagnie bijt deze dag het spits af en begint met het nodige rekenwerk.

Kornet Groeneveld bepaalt de locatie van het eerste doel en een veilige afstand om de procedure op te beginnen: de ‘trigger distance’. Wachtmeester1 Pul neemt het eerste schot waar, bepaalt de correctie en de Korporaall Hendriks geeft de gegevens door aan de mortiergroep. Door ‘teamwork’ duurt het niet lang of het vuur is zonder risico voor eigen troepen dichterbij gebracht tot op de zgn. ‘safe distance’. Vanaf deze denkbeeldige lijn wordt de compagnies-commandant bij iedere correctie in de gelegenheid gesteld een afweging te maken tussen de veiligheid van zijn troepen en de noodzaak om de vijand uit te schakelen.

Tijdens deze oefening neemt Opperwachtmeester Rokx de taak van de compagniescommandant waar en geeft de waarnemers toestemming om een uit-

LANDMACHTDAGEN OIRSCHOT

Ook de eenheden van 17 Painfbat GFPI hebben meegewerkt aan de uitvoering van de Landmachtdagen op de kazerne in Oirschot. Hieronder volgt een samenvatting van de verslagen van de Luitenants Kant en Romein en van de Sergeant Broeze van resp. de A, de B en de C Compagnie.

De A Compagnie moest een demonstratie met het CV90 Infanterie Gevecht Voertuig en het bemannen van een COP (Combat Out Post, patrouille basis) verzorgen. Het 1e en 2e peloton concentreerden zich volledig op de uitvoering van de COP, terwijl het 3e peloton de demo met het paradepaardje van de Landmacht, de CV90, mocht verzorgen.

Met een spetterende demo, die de snelheid en gevechtskracht van de CV90 liet zien, in combinatie met het optreden van een infanteriegroep om het volledige geïntegreerde optreden weer te kunnen geven en met veel vuur en beweging, werden de bezoekers keer op keer verrast. Duidelijk onder de indruk werden de demonstraties door hen beloond met een luid applaus.

Zelf waren we blij verrast dat zo vele enthousiaste

werkingsvuur af te geven op het doel. Rondom het doel ontstaat een keurig patroon van inslagen: doel uitgeschakeld.

Vijf uur en 100 granaten verder hebben alle waarnemingsgroepen van het bataljon laten zien dat ze deze procedure beheersen. De ogenschijnlijk complexe procedure blijkt in de praktijk prima uitvoerbaar, snel en vooral ook veilig te zijn. Daarnaast concluderen de waarnemers dat de belangrijkste winst van de dag het 'beeld en geluid' bij vuren op onveilige afstanden is. Het geeft vertrouwen dat de juiste beslissing wordt genomen als het er echt op aan komt.

bezoekers (en wellicht toekomstige collega's) naar de demo kwamen kijken.

De B Compagnie mocht de demonstratie van de mogelijkheden van het gemechaniseerd optreden verzorgen. Daarin werd de samenwerking getoond tussen de pantserinfanterie, ondersteund door de artillerie met de Pzh2000, een Forward Air Controller (FAC), een F-16 gevechtsvliegtuig, één geniepeloton en als klap op de vuurpijl een sectie Duitse Leopard-2 tanks.

Na een Close Air Support-missie van de F-16 op aanwijzingen van de FAC'er, volgde de inleidende beschieting door de Pzh2000, waarna met grof geweld de opmarcherende Duitse tanks en passant een auto vermorzelden onder hun tracks. Dit alles ter voorbereiding van het optreden van de pantserinfanterie met de CV-90 35NL (die ook al een auto wisten plat te rijden). Om vervolgens op volle snelheid door te stoten richting het aanvalsdoel. Met vuur en beweging werd een eerste vijandelijke weerstand uitgeschakeld, waarna het hoofdaanvalsdoel werd aangevallen. Daarbij liet de genie zien hoe tijdens

het gevecht met gebruik van fascines en de brugleggende tank snel overgangen over hindernissen kunnen worden gelegd.

Met een voorwaartse doorschrijding stormde de opvolgende eenheid op het aanvalsdoel af, dat het doel innam en zuiverde, waarna snel gewonden en krijsgevangenen werden afgevoerd.

De C Compagnie had o.a. de opdracht om het Historische Cluster te ondersteunen, een demonstratie in Den Bosch te verzorgen en zorg te dragen voor een dynamische en een statische schietbaan met simulators voor de bezoekers van de Landmachtdagen. 's Maandags voor aanvang van de landmachtdagen zijn we begonnen met de opbouwwerkzaamheden voor de beide schietbanen. Voor de dynamische baan werd een parcours vrij gemaakt takken en

MORTIERSCHIETOEFENING TE BAUMHOLDER

Geschreven door: Kapitein Wouter Linckens, Stafofficier Liaison Artillerie

Deze oefening vond nog plaats in november van het 'oude jaar'. Het oefenterrein Baumholder in de Duitse deelstaat Saarland, wordt de laatste paar jaar niet vaak gebruikt voor mortierschietoefeningen. Vanwege het geringe gebruik door Nederlandse eenheden is de veiligheidsorganisatie ter plekke ook niet afgestemd op ons beweeglijk optreden. Jammer, want het is een terrein met veel potentieel. Toch valt er prima te oefenen!

Het belangrijkste doel van de oefening was om de 81mm mortiergroepen van de A en Ccompagnie in aanraking te laten komen met alle elementen van hun groepstest en zo een duidelijk startpunt creëren voor het oefenen in 2012. Daarnaast werd er geschoten ten behoeve van waarnemers van 11 Afdra (11e Afdeling Rijdende Artillerie: de "Gele Rijders") en de eigen waarnemingsgroepen. Gedurende een flink deel van de oefening ontnam laaghangende bewolking en mist alle zicht verder dan 20 meter. Op enig moment was het voor de stuksbedieningen zelfs niet meer mogelijk om de "reaklights" aan hun richtbakens of het naburige

struiken. Met behulp van jute werden vijf verschillende nabijheidsbanen gemaakt.

Per baan werden er drie zgn. mctc schijven geplaatst, die de schutter tegenkomt en waarop hij kan vuren als hij door dit nabijgevechtbaantje loopt (red: mctc staat voor "mobile combat training centre", een oefensimulatiesysteem, waarbij zonder met scherpe munitie te schieten, toch doelen kunnen worden bevuurd en uitgeschakeld m.b.v. simulatiesystemen). Op de statische schietbaan hadden we 15 mctc doelen op een afstand van 25 meter gezet in een "urban" (stedelijke) setting, uitgebeeld met autobanden, wrakken en pallets. De bezoekers konden hier vuur verdelen en eventjes het echte "Fuseliergevoel" krijgen. En gezien de lange wachtrijen en de blijde gezichten na afloop hebben vele bezoekers dit gehad.

mortierstuk te zien. Helaas werd daardoor een deel van de schiettechnische doelstellingen niet gehaald.

Desondanks werd er doorgeoefend... dan maar "droog". De mortiergroepen voerden alle mogelijke varianten van de stellingname uit: snel vanuit de verplaatsing, volledig verkend en voorbereid, de driehoekige "400 mills-stelling" en de stelling bij duisternis. Vooral dat laatste bleek in combinatie met de dichte mist een goede krachtproef.

Sinds enige tijd beschikt het 17 Painfbat GFPI over onbemande vliegtuigjes ten behoeve van verkenningen op relatief korte afstand: de "Raven". Nog niet alle inzetopties van dit nieuwe toestel zijn uitgewerkt, maar in de toekomst zou het wellicht ook als hulpmiddel kunnen fungeren voor inzet van vuursteun. De vijand kan zo worden opgespoord én uitgeschakeld nog voor eigen troepen in de buurt zijn. Om alvast te proeven aan dit concept werd ook de Raven geïntegreerd in deze oefening. De resultaten waren veelbelovend!

**Gratis kans op
een reis naar keuze
t.w.v. € 2.000,-
of één van de andere prijzen!**

**GRATIS
LOT
bij dit
magazine**

**Kijk op uw lot, activeer de unieke code via
0800-1155 (gratis) en maak kans op vele prijzen!**

Geen lot meer bij dit magazine? Bel **0800-1155** om alsnog kans te maken op de prijzen.